Biblioteca Centrală Regională Hunedoara-Deva

Proletari din toate țările, uniți-vă!

VEAC NOU

Organ al Consiliului General A.R.L.U.S.

ANUL XII Nr. 2 | VINERI 13 IANUARIE 1956 | 4 PAGINI, 25 BANI

Prietenii colhoznicilor

Tinerii muncitori de la uzina „Ukrkabel" din Kiev se pregăteau să plece în colhozul „Komintern", patronat de ei. Cu cîteva zile înainte de plecare, a fost întocmit programul concertului, care urma să fie dat de cercurile artistice de amatori și au avut loc repetițiile. Un afiș mare anunța că plecarea se va face la ora 1 precis.

Timpul a provocat multe neliniști. Toată săptămîna, fusese o vreme splendidă, dar duminică dimineața, cerul se înnoură deodată și începu să bată un vînt rece. Pînă la urmă, însă, norii se risipiră și soarele începu să strălucească din nou cu putere. Toată lumea se înveseli pe dată.

În fața camioanelor, se agita Galina Nikolaevna Picinghina, responsabila clubului uzinei. Ea se îngrijea să nu se uite nimic din ceea ce le trebuia artiștilor: costume, partituri, acordeoane.

— Ce-i asta? strigară cei din mașină, cînd secretarul comitetului comsomolului din uzină încărca în camion o uriașă cutie de carton, legată cu sfoară.

— Jucării pentru grădinița de copii. Faceți loc, băieți. De ați ști ce de animale fioroase sînt acolo, ați umbla încet, să nu le călcați pe coadă, ca să nu vă mănînce pe drum! — glumea secretarul.

...Camioanele străbătură în goană străzile periferice ale Kievului, îndreptîndu-se spre satul Nedra din raionul Berezansk.

În cabina uneia din mașini, șoferul, îmbrăcat într-o salopetă albastră, întreținea o convorbire foarte animată cu o tînără pe care o luase pe drum în mașină:

— Ducem pe membrii cercurilor artistice de amatori în colhozul patronat de noi. Și nu pentru prima oară. Dar această legătură strînsă între uzină și colhoz nu constă numai în organizarea concertelor! De nenumărate ori, mi-a fost dat să fac drumuri pînă în satul Nedra și să le duc colhoznicilor diferite materiale de construcție, utilaj, precum și meșteri dulgheri, zidari, instalatori pricepuți.

...Mașinile au intrat în sat. Iată și clădirea clubului. Oamenii au ieșit să-i întîmpine pe noii sosiți. În sala clubului, e multă lume. S-au adunat copii, fete, flăcăi, femei în vîrstă, bărbați în floarea vîrstei și moșnegi.

Spectacolul s-a bucurat de un deosebit succes. În timp ce spectacolul mai continua. Miroslav Berejanski se strecură tiptil afară. El simțea nevoia să se plimbe prin sat, să-i viziteze pe colhoznicii cu care legase o strînsă prietenie în zilele petrecute în satul Nedra.

Brigăzile de muncitori au acordat un ajutor substanțial colhoznicilor: ele au instalat firele electrice la ferme, și au participat la construirea și repararea multor clădiri obștești. Într-un viitor apropiat, în grădinul pentru vaci construit și el cu ajutorul uzinei vor fi instalate adăpătoare automate.

Muncitorii nu numai că au ajutat la construirea diferitelor clădiri, dar au introdus în colhoz un lucru foarte important: spiritul de organizare și de disciplină.

...Muncitorii au plecat spre oraș seara tîrziu.

Colectivul uzinei manifestă o deosebită grijă față de creșa și grădinița de copii a colhozului. Acestea și-au schimbat cu totul aspectul. În camerele spațioase și luminoase, se află numeroase pătucuri de metal cu așternutul de un alb sclipitor. Pe jos, sînt așternute o mulțime de covorașe, la ferestre atîrnă perdele de dantelă, iar pervazurile sînt împodobite cu flori de toate culorile. În dulapuri speciale, se păstrează jucăriile și cărțile, cadourile trimise de muncitori.

Dora Osipovna Mațui — educatoare din Kiev, a sosit la grădiniță înainte de venirea copiilor.

— Ei, Olecika, — se adresă Dora Osipovna responsabilei. — arată-mi gospodăria ta. Să începem cu dulapul de bucătărie.

Mațui petrecu acolo o zi întreagă. Cercetă încăperea, mobilierul, bucătăria. Acolo, ea găsi pe „gazde" — niște copii sănătoși, arși de soare, veseli. Dora Osipovna o ajută pe educatoare să facă ora de muzică cu cei mici.

...Seara, Dora Mațui se întoarse în oraș. În valiza ei, se aflau scrisori de la fetele din satul Nedra, adresate prietenelor lor din Kiev.

Se lărgesc relațiile între popoare

Lărgirea relațiilor și înviorarea legăturilor culturale între popoare constituie, indiscutabil, un rezultat îmbucurător al anului 1955.

E pentru prima oară după război cînd Uniunea Sovietică și Statele Unite au colaborat strîns, făcînd încercări practice de a stabili, din nou, între ele, relații normale. Uniunea Sovietică a fost vizitată de halterofili și șahiști americani. În S.U.A. au dat concerte, obținînd mari succese, artiști vestiți ca Ghilels și Oistrah. Un eveniment de seamă l-a constituit schimbul de delegații agricole și ziariști. Opinia publică sovietică salută acum ansamblul operei americane „Everyman Opera", care dă spectacole în Uniunea Sovietică.

„Spiritul Genevei" a exercitat o influență pozitivă asupra multor laturi ale vieții internaționale, inclusiv asupra relațiilor dintre popoare. Apreciind însemnătatea vizitei făcută de ziariștii sovietici în S.U.A., ziarul american „Arizona Republic" scrie, pe bună dreptate, că ea «constituie o parte a noii ere în relațiile internaționale, numită „destinderea încordării internaționale"».

Normalizarea relațiilor dintre U.R.S.S. și Republica Federală Germană — acțiune întreprinsă din inițiativa guvernului sovietic — a pus, de asemenea, baza unor legături directe între oamenii sovietici și germanii din R. F. Germană. Atmosfera prietenească și tovărășească ce a existat în timpul meciului de fotbal dintre echipa R. F. Germane și aceea a Uniunii Sovietice a demonstrat că între U.R.S.S. și Germania occidentală se pot dezvolta legături culturale și sportive utile pentru ambele părți. Sute de germani, care au venit la Moscova să urmărească meciul, s-au încredințat de una din minunatele particularități naționale ale caracterului rus: ospitalitatea. Ar fi de dorit ca asemenea legături, tot mai largi, între oamenii sovietici și germani să spulbere neadevărurile răspîndite de presa vest-germană despre Uniunea Sovietică.

E de presupus că anul 1956 va aduce o continuă înviorare a legăturilor culturale și sportive, o extindere a turismului între U.R.S.S. și R.F.G. Acest fapt va contribui la o mai adîncă înțelegere și încredere între ambele părți, el va da posibilitate popoarelor ambelor țări să facă schimb de valori culturale. În Uniunea Sovietică se poate constata un deosebit interes pentru moștenirea clasică germană. Cunoaștem bine cum această cultură este îmbogățită în Republica Democrată Germană. Noi, însă, tindem să cunoaștem mai bine și viața spirituală a Germaniei occidentale. Dar acest lucru se poate realiza numai prin schimburi culturale, atît de folositoare ambelor state.

O importantă contribuție la prietenia și îmbogățirea reciprocă a culturii popoarelor U.R.S.S. și Iugoslaviei a adus-o schimbul de delegații de ziariști și vizitele de profesori și artiști. Turneele ansamblului „Kolo" au constituit unul din cele mai importante evenimente din viața culturală a Moscovei. Anul acesta sînt în perspectivă un turneu în U.R.S.S. al ansamblului Teatrului dramatic iugoslav și un turneu la Belgrad al ansamblului Teatrului Mic din Moscova, precum și un schimb de delegații și alte inițiative menite să ajute la normalizarea legăturilor tradiționale dintre aceste două popoare frățești.

În anul ce s-a scurs au continuat să se consolideze legăturile prietenești, multilaterale — în știință, literatură, artă și sport — ce unesc U.R.S.S. și Republica Populară Chineză, precum și toate țările de democrație populară.

Franța și Anglia ne-au bucurat cu turneele teatrelor „Comédie Française" și cu spectacolul „Hamlet" în interpretarea talentatului artist englez Brook. La Paris și Londra s-a bucurat de un uriaș succes ansamblul de dansuri populare al U.R.S.S. condus de Igor Moiseev. Ziarul „Times", făcînd o elogioasă critică ansamblului, scrie că dansurile lui vii și pline de măiestrie, constituie „un spectacol fermecător".

Pentru acest an se prevede o serie de interesante și utile acțiuni în legătură cu schimburile culturale între Uniunea Sovietică și Anglia. Nădăjduim că înviorarea relațiilor culturale sovieto-franceze va progresa, deopotrivă. În ce privește legăturile culturale dintre U.R.S.S. și Italia, acestea, cu toate propunerile și încercările făcute de Uniunea Sovietică pentru un schimb corespunzător înaltului nivel al culturilor naționale ale celor două popoare, n-au dat, deocamdată, rezultatele dorite. Dar, și în acest caz, speranțe există.

Oamenii de știință sovietici au întreținut legături vaste cu oamenii de știință din străinătate. Trebuie considerat drept un pas foarte important în această direcție rodnica participare a oamenilor de știință sovietici la conferința de la Geneva pentru folosirea pașnică a energiei atomice.

Reprezentanți ai Ministerului Culturii al U.R.S.S., ai Ministerului Învățămîntului Public al U.R.S.S. și ai V.O.K.S.-ului au participat la conferința conducătorilor instituțiilor culturale din diferite țări, convocată la Paris la sfîrșitul anului trecut de U.N.E.S.C.O. Ei au subliniat cu vie satisfacție faptul că la conferință a domnit un spirit de colaborare.

Cu asentimentul întregului popor, Partidul Comunist și guvernul sovietic sprijină cu căldură și permanent orice inițiativă îndreptată spre dezvoltarea relațiilor internaționale. Este îndoielnic că mai există un stat care, în răstimp de cîteva luni, să fie vizitat de 16 delegații parlamentare din alte țări, așa cum a fost cazul în 1955 cu U.R.S.S.

Un eveniment istoric de însemnătate internațională, care a încununat activitatea de anul trecut în această direcție, a fost desigur călătoria tovarășilor Bulganin și Hrușciov în India, Birmania și Afganistan. În urma acestei vizite a conducătorilor sovietici s-a întărît și mai mult prietenia dintre U.R.S.S. și aceste țări.

Experiența trecutului dovedește că politica de colaborare și prietenie a fost întotdeauna prielnică dezvoltării legăturilor științifice, literare, muzicale, precum și altor legături culturale între popoare. În ce privește Uniunea Sovietică și India, așa cum a spus N. A. Bulganin „...în prezent, există toate posibilitățile pentru dezvoltarea continuă a colaborării sovieto-indiene în domeniile cultural și economic, precum și în domeniul cercetărilor științifice și tehnice... Acest lucru corespunde dorințelor și năzuințelor poporului nostru".

Uriaș este interesul manifestat de oamenii sovietici și indieni pentru cultură. De aceea, am întîmpinat cu bucurie editarea în Uniunea Sovietică a traducerii „Sakuntalei" de marele poet indian Kalidasa, apariția primului volum de opere a lui Rabindranath Tagore, a cărților lui Prem Chandra, Mulk Radj Anand și ale altor scriitori indieni. Schimbul de opere literare, de artiști, organizarea de expoziții, oferă mari posibilități popoarelor Uniunii Sovietice și Indiei de a se cunoaște reciproc și de a dezvolta colaborarea între ele. Opinia publică sovietică împărtășește pe deplin dorința exprimată la Delhi de N. S. Hrușciov că în Uniunea Sovietică trebuie să se înființeze un institut de învățămînt superior unde tineri și tinere să studieze limba hindu și alte limbi ale Indiei, deoarece cunoașterea limbii constituie un puternic mijloc de comunicare și de legături personale.

I. IAKOVLEV
vicepreședinte al Asociației unionale pentru legăturile culturale cu străinătatea

La cartea sa „Descoperirea Indiei", apărută în 1955 în traducere la Moscova, vorbind despre indieni, Nehru scrie: „...vom căuta înțelepciune, cunoștințe, prietenie și tovărășie pretutindeni, unde le putem găsi și vom colabora cu alte popoare în acțiuni generale..." Această năzuință și-a găsit azi o elocventă expresie în acțiunile concrete ale relațiilor sovieto-indiene care, datorită bunăvoinței manifestate de ambele părți, nu sînt împiedicate de deosebirile orînduirii de stat și obștești ale acestor țări.

Oamenii sovietici dezvoltă pe toate căile legăturile culturale internaționale, văzînd în ele nu numai un izvor de îmbogățire a culturii naționale ci și un puternic mijloc de înțelegere între popoare.

În 1955 Uniunea Sovietică a fost vizitată de sute de delegații străine. Consiliul Central al Sindicatelor din Uniunea Sovietică a invitat și primit 123 de delegații sindicale; V.O.K.S.-ul a primit 59 de delegații din 44 de țări. La invitația Ministerului Culturii al U.R.S.S. au venit în turneu 2180 de artiști și muzicieni din treizeci de țări. Pe de altă parte, 2377 de artiști și muzicieni sovietici au vizitat 38 de țări. S-au lărgit și schimburile între sportivi. Anul trecut, într-un interval de unsprezece luni, au venit în U.R.S.S. 174 de colective sportive din 34 de țări, numărînd aproape 2000 de oameni. 142 de colective sovietice, numărînd 2186 de sportivi, au vizitat 29 de țări.

Anul trecut s-a dezvoltat cu succes turismul. Asociația unională „Inturist" a încheiat acorduri în vederea schimburilor turistice cu 25 de firme străine. Numai în ultimele patru luni, Uniunea Sovietică a fost vizitată de 6.000 de turiști străini. Din Franța au venit 940 de persoane, din R. F. Germană — 1.200, din Polonia — 650, din Finlanda peste 380, din Anglia — peste 200, din S.U.A. — 140. La rîndul lor, turiști sovietici au călătorit în Elveția, Finlanda, Ungaria și în alte țări.

Însemnătatea schimbului de delegații și de turiști este evidentă. De obicei, călătoriile în Uniunea Sovietică spulberă cele mai absurde prejudecăți și concepții despre modul sovietic de viață, cultivate adesea de informațiile tendențioase și de rea credință ale unei anumite prese.

Oamenii sovietici sînt profund satisfăcuți de politica Partidului Comunist și a guvernului sovietic, care urmărește să ofere cetățenilor țării sovietice largi posibilități de cunoaștere a vieții și culturii altor popoare. În U.R.S.S. se editează în tiraje de masă cărți ale scriitorilor străini. Anul trecut, numai Editura de literatură beletristică a editat aproape 19 milioane de exemplare de cărți ale scriitorilor străini. Pe ecranele sovietice rulează continuu filme străine. Prin mijlocirea revistei „Inostrannaia Literatura", care publică opere străine, cititorii sovietici cunosc ultimele noutăți ale literaturii mondiale. Academia de Științe a U.R.S.S. a început să editeze o culegere amănunțită de lucrări științifice ale oamenilor de știință de peste hotare.

La popularizarea largă a celor mai de frunte oameni de știință și de artă și a lucrărilor lor, contribuie manifestările organizate sistematic cu prilejul jubileurilor.

Peste hotare, asociațiile de prietenie și legături culturale cu Uniunea Sovietică, existente în 42 de țări, desfășoară o intensă activitate ca oamenii sovietici să cunoască cultura națională a țărilor respective.

Și iată că atunci cînd încerci să înfățișezi pe scurt bilanțul acțiunilor desfășurate în U.R.S.S. în scopul cunoașterii de către cetățenii sovietici a culturii celorlalte popoare, îți amintești, involuntar, de discuțiile ce au avut loc la Conferința de la Geneva a miniștrilor Afacerilor Externe cu privire la problema centrelor de informare externă. După cum se știe, miniștrii occidentali au recomandat insistent Uniunii Sovietice aceste centre. Este îndoielnic însă că ele ar putea aduce ceva în plus pe lîngă tezaurul științei și culturii universale care în U.R.S.S. devine un bun nu numai al specialiștilor ci și al tuturor oamenilor sovietici.

Oamenii sovietici tind spre lărgirea și adîncirea relațiilor lor culturale cu celelalte popoare ale lumii. Ei sînt gata să împărtășească din bogățiile lor spirituale, fără să impună nimănui ideologia și modul lor de viață, cerînd însă, în această direcție, reciprocitate. Iată de ce regretăm că, la Geneva, miniștrii Afacerilor Externe n-au reușit să elaboreze, de comun acord, hotărîri în problema dezvoltării legăturilor dintre Est și Vest. Fără îndoială adoptarea unor asemenea hotărîri ar fi contribuit și mai mult la lărgirea relațiilor culturale, la o și mai multă înțelegere reciprocă și la slăbirea încordării internaționale.

Credincioasă „spiritului Genevei" Uniunea Sovietică a demonstrat, în fapt, năzuința ei spre lărgirea și adîncirea legăturilor culturale, de turism și sportive, cu alte țări.

Cu toată împotrivirea forțelor adversarilor colaborării internaționale, aceste legături au atins în 1955 cea mai mare dezvoltare. Dacă alte state își vor afirma, în egală măsură, dorința și bunăvoința, oamenii sovietici speră ca, în anul 1956, să dezvolte legături, mai trainice și mai largi, de utilă colaborare culturală, cu alte popoare ale lumii.

Hidrocentrala de pe Ararat

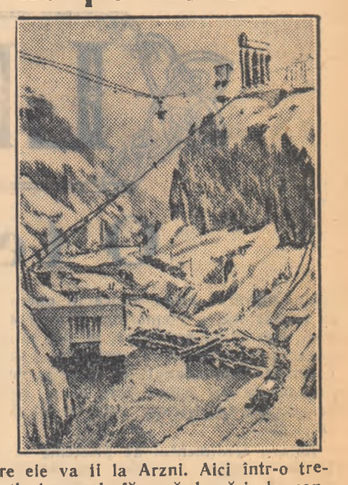

Un vînt proaspăt de dimineață gonește norii străvezii, ușori. Ei trec în zbor munții, spre întinderea albastră a lacului Sevan din Armenia Sovietică. Podișul ars de soare pare auriu. Printre stîncile de bazalt, șerpuiește firul argintiu al rîului Razdan. El aleargă în jos spre Erevan și astîmpără cu apa sa rece setea grădinilor înfloritoare din valea străjuită de silueta zveltă a vulcanului Ararat.

Rîul Razdan este artera dătătoare de viață a ținutului. Resursele neprețuite ale rîului au fost nefolosite de veacuri. Chiar pentru irigație era folosit în mică măsură.

Canalul Sevan-Razdan va transforma înfățișarea pămînturilor semipustii. Într-un viitor nu prea îndepărtat, vor crește aici livezi de caiși, se vor pîrgui lanuri aurii, vor crește pe mari întinderi culturi de bumbac și tutun.

Apele Sevanului vor pune în mișcare turbinele puternice de la opt hidrocentrale. Cea mai puternică dintre ele va fi la Arzni. Aici într-o trecătoare adîncă, cu stînci aproape verticale se desfășoară lucrări de construcție. Se înalță corpul de beton armat al viitorului baraj. Pompe puternice scot necontenit apele subterane; zi și noapte, se transportă beton.

Pe partea dreaptă a trecătorii se vede portalul adînc al galeriei de derivație. Sub pămînt, la mare adîncime, se dă o luptă îndîrjită pentru fiecare metru săpat. Printr-un strat gros și rezistent de bazalt, înaintează unul spre celălalt două detașamente de mineri care construiesc tunelul.

Pe întreg platoul, se întind linii de transport de energie electrică. Nu e departe ziua cînd se vor aprinde aici luminile hidrocentralei.

„Donbass-ul apusean"

Acum vreo șapte ani și ceva, o echipă de explorări geologice care fora în apropierea satului Listovij din Volînea, scotea prima probă de cărbune din sondă. Cărbunele s-a dovedit a fi excelent.

Pe exploratorii noului bazin carbonifer care a fost supranumit „Donbass-ul apusean" n-ai să-i mai întîlnești astăzi în Volînea. Ei poate fac foraje în zona „Marelui Donbass" sau în Ural sau Caucaz. Dar fapta lor rămîne neuitată.

Astăzi, noul bazin carbonifer dă mari cantități de cărbune. Toate lucrările miniere — începînd cu săparea puțurilor de mină și pînă la săparea și transportul cărbunelui sînt prevăzute cu tehnica cea mai nouă. Iată, de exemplu, puțul de extracție de la mina nr. 3 din Novovolînsk. Pereții puțului sînt căptușiți cu tubinguri de fontă, semănînd cu tunelele Metroului din Moscova. După ce cobori cu ascensorul vreo 500 de metri, cît ține puțul, te întîmpină lumina lămpilor fluorescente.

Combine „Donbass" și „Gorneak" extrag cărbunele.

Nu departe, se construiește o nouă mină. Pe șantierul ei funcționează o instalație pentru forarea puțurilor de extracție, unică prin productivitatea ei. Nu vezi aici obișnuitele sonete miniere, ci doar o platformă de metal — care e tabloul de comandă al unui agregat cu rotor, ce învîrte un sfredel cu diametru de 6,2 metri, care pătrunde în pămînt la peste 300 de metri adîncime, pînă la stratul de cărbune. Agregatul se învîrte ritmic și vibrează sub propagarea loviturilor puternice date de dinții de oțel ai sfredelului, rocii rigide. Acest agregat interesant care reprezintă ziua de mîine a tehnicii sovietice în construcția de mine, se bazează pe principiul utilajului pentru forajul petrolifer. Însă trebuie să ai în vedere că dacă sonda petroliferă are un diametru de 20 cm, puțul minei de cărbuni are 6,2 metri! Sfredelul acesta minier e în stadiu experimental, dar a și forat două puțuri. El realizează o viteză de înaintare de 20,5 metri în 24 de ore — în vreme ce după vechile metode brigăzile cele mai de frunte realizau doar 50—55 metri pe lună.

În cursul celui de al șaselea cincinal, în Volînea și regiunea Lvov vor intra în exploatare zeci de mine noi.

Cerul s-a apropiat...

La Institutul de Stat de optică din Leningrad a fost creat un nou telescop. Acest aparat a fost construit aici, însă a văzut „lumina" departe de Leningrad — pe muntele Kanobili.

Sistemul optic al noului telescop este inventat de omul de știință sovietic D. D. Maksutov. Acest telescop posedă cel mai mare menisc din lume, cu un diametru de 70 cm. Greutatea oglinzii principale este de 220 kilograme, a tubului — de 2 tone, iar în total, telescopul cîntărește circa 6 tone. Este important că rotirea tuturor pieselor mobile ale telescopului, se face cu precizia celui mai perfect ceasornic.

Într-un turn mic al observatorului din Abastuman se află cel dintîi telescop sovietic, cu un reflector de 33 centimetri. El a apărut aici în noiembrie 1932, cînd trei leningrădeni l-au urcat pe munte, într-un turn vechi.

În prezent, pe muntele Kanobili se întinde orășelul astronomilor.

La construirea ultimului telescop a participat un colectiv mare. Telescopul se compune din 3.000 de piese diverse, dintre care 14 sînt numai motoare electrice. Oglinda principală este lucrată cu o astfel de precizie, încît unele devieri sînt de o mie de ori mai subțiri decît grosimea unui fir de păr. Noul telescop sporește de 160.000 de ori vizibilitatea ochiului omenesc. Cerul s-a apropiat!

Montarea a durat peste trei luni. Constructorii telescopului au plecat, și în locul lor s-au instalat astronomii. Ei s-au așezat la tabloul de comandă și au deschis almanahul astronomic, „biroul de informații" al tuturor stelelor. O apăsare pe buton — și tubul se orientează singur spre țel. Prin deschizătura întunecoasă a cupolei, își îndreaptă privirea spre cer un nou ochi de precizie al planetei noastre.

Mașinile viitorului

Prof. G. ȘAUMEAN

Veacul nostru este veacul industriei mecanice dezvoltate. Omul supune voinței sale timpul și spațiul, înălțimile necunoscute ale oceanului atmosferei, adîncurile pămîntului și ale mărilor, îmblînzește forțele violente ale naturii și domolește energia atomului. Și toate acestea le face cu ajutorul mașinilor create de el.

Minunatul proces de creare a tehnicii noi are loc în toate ramurile economiei naționale a Uniunii Sovietice. Sînt realizate noi tipuri de mașini automate cu productivitate înaltă, sute de mașini combinate, precum și linii, secții și uzine automate.

Tehnica superioară face munca mai productivă și, în același timp, o ușurează. Prin urmare, tendința generală a dezvoltării tehnicii este îndreptată spre mecanizarea și automatizarea complexă a proceselor de producție. Mașinile noi, chiar și cele mai perfecționate, au totdeauna ceva care e sortit să se învechească, să moară, și ceva nou, căruia îi aparține viitorul. În dezvoltarea tehnicii actuale, se conturează clar elementele tehnicii viitorului. Prin luptă aprigă, sînt căutate căile și liniile pe care are să se dezvolte tehnica nouă. Căutările acestea sînt încununate de succes, deși pot întîmpina și unele neajunsuri.

Într-adevăr, calea modernizării actualelor mașini-unelte face posibilă descoperirea și utilizarea unor uriașe rezerve de sporire a producției cu utilajul existent și pe aceleași suprafețe de producție. Calea creării unor noi tipuri de mașini comportă realizarea unei tehnici cu totul noi, care să includă chiar de la început întregul complex tehnologic de fabricare, precum și controlul, asamblarea și ambalarea. Aceasta va duce în chip necesar la un salt neobișnuit în productivitatea muncii.

Unii cred că mașinile viitorului vor fi în esență mașinile de astăzi, perfecționate la maximum. Constructorii de carete de altă dată își închipuiau, fără îndoială, că mijlocul de transport al viitorului avea să fie un fel de caretă cu garnituri grațioase, cu mai mult confort și diverse ornamente, sau cine știe ce fel de locomotivă cu picioare ca de cal, însă în nici un caz nu și-au putut închipui forma automobilului de astăzi. Tot așa, cum mulți întrevăd viitorul automobil ca avînd trăsăturile automobilului actual, doar cu mai mult confort — cu radio, telefon, frigider, cu caroserie de nichel, cu o mulțime de faruri multicolore.

Nouă ni se pare că actualul automobil cu motor cu combustiune internă a atins treapta de dezvoltare a calestilor aurite de altădată. În mai puțin de 20 de ani, pe străzile orașelor va fi interzisă circulația cu automobilele care îmbîcsesc atmosfera. Noile automobile cu motor electric alimentat de la un acumulator de energie cu capacitate mare și volum mic vor înfăptui o cotitură în mijloacele de transport. La aceasta duce nu numai larga introducere a electricității în producție și în viața de toate zilele, ci și folosirea combustibilului atomic. Se știe doar că un singur centimetru cub de combustibil atomic poate îngădui unui automobil să parcurgă 500.000 km, în cursul întregii lui funcționări.

Mașinile viitorului apropiat vor fi mașini radical deosebite calitativ de cele actuale. Noi așteptăm ca ele să aibă în primul rînd o mare productivitate, să fie economice și să ușureze munca la maximum.

Toate acestea sînt realizabile în primul rînd pe calea transformării revoluționare a tehnicii.

Nu există tehnică superioară fără invenții, fără descoperiri bazate pe cuceririle științei, fără o gîndire creatoare îndrăzneață, fără vise. Cu cît vom învinge mai repede forța inerției, obișnuința de a merge pe drumuri bătătorite, cu cît se vor dezvolta spiritul inovator, căutările, cu atît mai repede mașinile viitorului vor deveni mașinile prezentului.

Noile mașini se creează pe baza progreselor realizate în tehnologia producției. Sudura electrică, ștanțarea la rece și la cald, turnarea de precizie, calibrarea, ștemuirea — toate acestea fac posibilă creșterea bruscă a productivității muncii și necesită crearea neîntîrziată a noi prese puternice și mașini de turnătorie care să dea prefabricate cu adausuri minime. În viitorul apropiat, la noile mașini-unelte vom vedea îmbinîndu-se admirabil vitezele și avansurile mari cu adausurile minime de prelucrare. Această îmbinare va permite ca piesele masive să fie prelucrate ușor și repede, cam ca nasturii obișnuiți.

Astăzi, piesele sînt prelucrate de mașini și montate de om. Mîine, automatele vor efectua atît asamblarea, cît și reglarea mașinilor produse.

Tehnologii constructori de turbine știu bine cît e de dificilă execuția de precizie a paletelor de turbină cu profil complicat. Paletele trebuie mai întîi calculate cu niște ecuații complicate; după calcule, se fac schițe, apoi șabloane și copii uriașe... Mașinile-unelte ale viitorului apropiat îngăduie ca, pe baza unor ecuații date, să se realizeze profilul cerut, economisindu-se mult din timpul și forțele savantului, inginerului și muncitorului. Mașinile de calculat directoare reprezintă tehnica calculului în viitor. Ele vor efectua nu numai o mulțime de calcule matematice, înlocuind munca a mii de colaboratori științifici, ci vor și dirija complexele procese de producție.

Și cîtă muncă fizică grea și puțin productivă cer astăzi mașinile! Cu toate succesele remarcabile realizate în mecanizarea lucrărilor cu volum mare de muncă, în numeroase ramuri ale economiei naționale consumul de muncă manuală rămîne încă foarte mare. E de ajuns să amintim că, în construcții și industria forestieră, greutatea specifică a muncii manuale atinge acum vreo 70%. În agricultură, tehnica modernă mai duce încă trai comun cu munca manuală înapoiată. Și în aceste ramuri ale economiei naționale trebuie larg dezvoltată tehnica, prin crearea masivă și introducerea rapidă în producție a unui sistem de mașini și mecanisme semiautomate și automate, de combine și linii automate.

Practica și teoria arată că, deși procesele tehnologice efectuate de automate cu diverse destinații sînt absolut diferite calitativ, totuși orișicare automate sînt create prin metode unice. Constructorii de mașini au acumulat o uriașă experiență în crearea tehnicii înaintate. Prin eforturile lucrătorilor științifici de la institutele de cercetări științifice și de învățămînt superior și ale inginerilor și tehnologilor din construcția de mașini, această experiență va fi transmisă în anii următori agriculturii, construcțiilor, industriei forestiere.

Se știe ce mare însemnătate au în construcții plăcile de fățuire, cărămida, țigla — într-un cuvînt: ceramica. Toate acestea se fac din argilă obișnuită, care e deosebit de plastică. Dar argila are și un dezavantaj: ea împiedică fasonarea prin ștanțare mecanică a detaliilor complicate pentru pereți subțiri; e nevoie de multă energie, pentru a se realiza umplerea perfectă a formelor; iar după aceea, detaliile gata nu pot fi scoase, deoarece se lipesc de forme.

Mașinile viitorului apropiat — automatele de mare productivitate — vor consuma foarte puțină energie pentru fasonare și vor aproviziona din belșug țara cu blocuri de cărămidă mari.

...Avem în fața noastră cîteva șiruri de automate. Ne aflăm în secția unei uzine de automobile care are o suprafață de zeci de kilometri pătrați. Se pare că aici nici un metru pătrat nu e de prisos. Dacă însă ne gîndim la viitorul acestor secții, vom observa că mașinile-unelte foarte lungi și care ocupă loc mult și-au întors axul, devenind verticale, iar pădurea de noi mașini-unelte de pe aceeași suprafață de producție dă o producție întreită... Nu e departe timpul cînd, în întreprinderile sovietice, vor apare din ce în ce mai multe mașini verticale.

Tehnica devine independentă de posibilitățile fizice ale omului. Cu cît tehnica este mai înaintată, cu atît mai multe mașini și mecanisme se unesc în sisteme automate, cu atît cîștigă o mai mare însemnătate securitatea și durabilitatea fiecărei verigi a acestor sisteme. Căci nu e tot una dacă durează puțin o verigă a unei singure mașini și dacă, din cauza unei verigi oarecare, își întrerupe funcționarea un mare sistem de utilaje. Problema e cu atît mai importantă, cu cît, din pricina construcției condensate și a vitezei de funcționare a agregatelor, omul nu mai poate înlocui cu mîna sa „mîna" mecanică ce s-a oprit. Rezolvarea acestei probleme va determina în mare măsură realizarea de succese continue pe drumul progresului tehnic.

Treapta cea mai înaltă de automatizare o constituie crearea de uzine automate în care noțiunile de mașină gigantică cu funcțiune automată și de întreprindere complet mecanizată se îmbină într-un tot unic — într-un sistem de mașini automate.

Pentru prima oară în istorie, progresul tehnic a devenit o acțiune conștientă, creatoare a milioane de oameni. Chemîndu-ne să intensificăm lupta pentru progresul tehnic, Partidul Comunist ne cere tuturora — savanților, constructorilor și lucrătorilor din producție — să vădim spirit creator însuflețit, muncă îndîrjită și îndrăzneală.

500.000 vizitatori

Succesul expoziției „Avîntul construcției pașnice în U.R.S.S."

S-au scurs mai bine de două luni de la deschiderea expoziției „Avîntul construcției pașnice în U.R.S.S." organizată de A.R.L.U.S., în Capitală.

Din prima zi, expoziția a trezit un puternic răsunet în rîndurile cetățenilor Capitalei. Caracteristic în această privință este afluxul de vizitatori, care a crescut continuu. Astfel, dacă la început expoziția era vizitată zilnic de cîteva mii de oameni, cifra a crescut curînd pînă la 15.000 pentru ca în ziua de 8 ianuarie 1956 să ajungă la 30.000 de persoane. Pînă în prezent, numărul total al vizitatorilor expoziției se ridică la peste 500.000.

Expoziția „Avîntul construcției pașnice în U.R.S.S." a atras și numeroși vizitatori din provincie. Nu rareori au putut fi văzuți prin sălile expoziției călători cu bagajele în mînă, petrecîndu-și aci scurtul răgaz ce le mai rămînea pînă la întoarcerea acasă. Tudor Drăghici, tractorist la S.M.T.-Gîrbov, Ștefan Golescu din Slănicul Moldovei, medicul Eugen Poenaru din Cluj, sau Cornel Drăgoi, ceferist din Petroșani, ca și alte mii de oameni ai muncii din provincie, au folosit prilejul de a se afla în București, pentru a o vizita.

Prin sălile expoziției au trecut și numeroși vizitatori străini. În cartea de impresii a expoziției se află însemnări făcute în limbile franceză, germană, sîrbă, arabă, chineză, care vorbesc despre interesul oaspeților străini pentru expoziție.

Pe filele aceleiași cărți și-au așternut impresiile inginerul Nicolae Segarceanu și eleva Magdalena Maoca, locotenentul-major Dumitru Pătrinoiu și salariații sucursalei din regiunea București a Băncii Agricole, precum și medici, profesori, agronomi, muncitori, gospodine etc.

Însemnările acestea simple dar calde, sînt tot atîtea mărturii că expoziția „Avîntul construcției pașnice în U.R.S.S." îndeplinește nu numai un rol de documentar dar și de educator, vorbind plastic și convingător despre realizările măreți ale constructorilor comunismului.

LITERATURĂ-ARTĂ-ȘTIINȚĂ

O temă măreață

IONEL JIANU

Un adevărat artist aduce în opera sa o mărturie a vremurilor în care a trăit. Oglindind realitatea, el știe să-i deslușească trăsăturile esențiale, să desprindă din noianul de fapte și de evenimente ale epocii sale acele aspecte care înfățișează nou în plină creștere.

Astăzi, sentimentul de prietenie față de Uniunea Sovietică reprezintă unul din aspectele fundamentale ale internaționalismului proletar și ale patriotismului socialist. De aceea, a oglindi într-o operă de artă acest sentiment înseamnă a exprima una din trăsăturile vremii noastre, înseamnă a reprezenta un aspect al noului care definește epoca noastră.

Artiștii plastici din Republica Populară Romînă, legați de popor, au înțeles acest lucru și au tratat această temă în lucrările lor. Astfel, tablourile, grupurile statuare și reliefurile care evocă actul istoric de la 23 August 1944 înfățișează în chip firesc sentimentul de prietenie cu care poporul romîn a întîmpinat armatele sovietice eliberatoare. Și e interesant de observat că fiecare artist, potrivit propriei sale personalități, cu propriile sale posibilități artistice, a știut să dea o formă felurită aceluiași conținut. De pildă, relieful „Eliberarea" de Constantin Baraschi oglindește entuziasmul maselor care înconjoară cu însuflețire primele tancuri sovietice sosite în piața Universității din București. Tineri și bătrîni, femei, fete și copii, muncitori, țărani și cărturari întind buchete de flori sau prin gesturi însuflețite își exprimă bucuria, într-o atmosferă de sărbătoare. Planul din fund, reprezentat prin fațada Universității, se deschide în colțul din dreapta pentru a sugera mulțimea nesfîrșită care umple străzile și bulevardele Capitalei noastre în zilele acelea de neuitat.

În grupul statuar „Întîlnirea", Boris Caragea a redat sentimentul de prietenie dintre poporul romîn și cel sovietic sub o altă formă. Un ostaș sovietic îa cu dragoste în brațe o fetiță de țăran, care-i zîmbește cu încredere, în timp ce părinții ei asistă înduioșați la această scenă, care exprimă un sentiment atît de uman. Poate că în satul său, aflat la mii de kilometri depărtare, ostașul sovietic a lăsat și el acasă o fetiță căreia îi duce dorul. Și dragostea pentru copii și adînca omenie îi unesc pe acești oameni simpli într-o scenă mișcătoare, simplă, autentică și expresivă, care ne arată cum a primit poporul romîn în august 1944, trupele sovietice.

În compozițiile cu același subiect pictorii M. H. Maxy, Ștefan Constantinescu și Camilian Demetrescu au evocat, fiecare în alt mod, același eveniment istoric și același sentiment de prietenie dintre poporul romîn și cel sovietic.

În grupul statuar „1917", Zoe Băicoianu a prezentat un tînăr ostaș sovietic care aduce un mesaj de încredere și nădejde unui bătrîn țăran romîn și unui soldat romîn. Ostașul sovietic strînge frățește mîna țăranului romîn și gestul acesta înseamnă parcă și un legămînt pentru viitor.

Frăția de arme romîno-sovietică a fost oglindită în tablouri ca „Luptele diviziei Tudor Vladimirescu la Debrețin", „Luptele din munții Tatra" și „Prietenie" de Paul Atanasiu, „Frăția de arme romîno-sovietică în luptele din munții Tatra" de Bela Kromer, „Moment din constituirea diviziei Tudor Vladimirescu" de Aurel Haiduc etc.

Figura ostașului sovietic a fost evocată în sculpturi ca „Armata eliberatoare, armata păcii" și „Ostașul păcii" de Maximilian Schulmann, „Întîmpinarea ostașului sovietic eliberator" de Mihai Coșan, sau în tablouri ca, de pildă, „Prietenie" de Titina Călugăru.

Un aspect important al prieteniei dintre poporul romîn și poporul sovietic îl constituie schimbul de delegații și de experiență între cele două țări. „Vizita unui grup de țărani romîni colectiviști la Moscova" de Ștefan Barabas, „Vizita unui grup de colectiviști romîni la un colhoz din U.R.S.S." de Ion Cosma, „Stahanovistul sovietic Rossiiski în vizită la uzinele 23 August" de Tiberiu Krausz, „Vizita unui agronom sovietic la G.A.C." de G. Lazăr, „Învățînd de la maeștrii sportului sovietic" de Octav Angheluță — sînt tablouri care ilustrează și această latură a prieteniei cu marea țară a socialismului.

Ajutorul sovietic e o realitate pe care artiștii din R.P.R. au oglindit-o cu recunoștință în opere ca: „Sosesc grîne din U.R.S.S.", tablou de Florica Cordescu ce a figurat la expoziția „Flacăra" din 1948, amintind de ajutorul primit în timpul cumplitei secete din anul 1946; „Ne-a sosit utilaj sovietic" de Simona Vasiliu; „Ajutorul sovietic" de Ștefan Barabas, înfățișînd o scenă, într-o uzină, cînd se instalează o nouă mașină sovietică; „Și la noi va arde lampa lui Ilici", de Anastase Anastasiu etc.

Sentimentul de prietenie al poporului romîn față de Uniunea Sovietică s-a manifestat și în alte numeroase opere de artă, care pot fi împărțite în patru mari categorii: cele care înfățișează figurile marilor conducători ai poporului sovietic, Lenin și Stalin; cele care reprezintă figurile de seamă ale culturii ruse și ale culturii sovietice, cele care evocă momente importante din trecut, în care s-a manifestat prietenia dintre poporul rus și poporul romîn, cele care ilustrează cărțile de literatură rusă și sovietică traduse în limba romînă.

Chipul lui Lenin a fost redat de Perahim în compoziția intitulată: „V. I. Lenin"; de Lidia Agricola, în tabloul „V.I. Lenin la al VII-lea Congres al P.C.U.S."; de C. Baraschi în grupul statuar „V. I. Lenin"; de M. Wagner, precum și de numeroși alți sculptori.

Cel dintîi portret al lui I. V. Stalin a fost pictat în 1948, de Al. Ciucurencu, urmat apoi, în 1952, de cel realizat de Ștefan Szönyi și de cel semnat de M. H. Maxy. Monumentul ridicat lui I. V. Stalin în București și realizat de sculptorul Demu, cel din Orașul Stalin, operă a sculptorului Dorio Lazăr, relieful „Stalin es la Paz" de Andrei Szobotka, relieful „Recunoștința" de Boris Caragea și Zoe Băicoianu, „I. V. Stalin la al XIX-lea Congres al P.C.U.S." de Maximilian Schulmann, bustul cioplit în marmoră de sculptorul Marius Butunoiu, sau cel în gips de Florica Hociung, sînt cîteva din cele mai de seamă lucrări înfăptuite pe această temă.

Realizarea artistică a figurilor marilor scriitori, compozitori, actori, pictori ruși sau sovietici a fost socotită de artiștii plastici din R.P.R. ca o sarcină de onoare. Un portret al lui Pușkin a fost pictat de Șerin Ionescu, altul de Adina Paula Moscu, iar bustul marelui poet a fost făcut de sculptorul Demu. Chipul său a fost înfățișat și de sculptorul Andrei Orgonaș. În compoziția „Pușkin printre țărani". Sculptorul Mihai Onofrei a lucrat bustul lui N. V. Gogol, iar Carol Fuhrman și Maria Vasilovici-Grigorescu medalii cu chipul acestuia. Pe N. Ostrovski l-a înfățișat sculptorul Victor Papa, iar pe V. G. Belinski, sculptorul Dimitriu-Bîrlad. Într-o compoziție sculpturală, Cristea Grosu i-a prezentat pe Lev Tolstoi, Anton Cehov și Maxim Gorki, la Iasnaia Poleana. Sculptorii C. Baraschi și Ion Vlad au semnat fiecare cîte un remarcabil portret-bust al lui Maxim Gorki. Marele poet V. Maiakovski apare în sculptura lui Justin Năstase și în aceea a Olgăi Porumbaru. Chipul poetului sovietic Djambul Djabaev a fost cioplit în marmoră de C. Baraschi. În sfîrșit, în grafică trebuie să citățm portretul lui Maxim Gorki de J. Perahim, și portretele lui L. Tolstoi și Turghenev, realizate de Osvald Adler. Portretul compozitorului Glinka e datorit sculptorului Ion Vlad. Maestrul Ion Jalea a făcut portretul-bust al compozitorului Ceaikovski, pe care ni l-a redat în altă lucrare și sculptorița Delfina Mirescu. Pe marele actor și regizor Stanislavski l-a înfățișat în sculptură Maria Neleanu Bîșcă. Și lista aceasta nu e completă. Ea arată însă în ce măsură artiștii plastici din țara noastră au fost preocupați de problema zugrăvirii chipurilor marilor creatori din cultura rusă și sovietică.

Momente din trecut, care amintesc de vechimea prieteniei ruso-romîne, au fost evocate în tablourile „Predarea primei tiparnițe donată de mitropolitul Movilă din Kiev pentru Iași în 1642" de Sandor Szopos, „Petru cel Mare refuzînd să-l predea turcilor pe Dimitrie Cantemir" de Eugen Ispir, „Generalul Kiseleff făcînd dreptate țăranilor" de Pantelimon Vedenivschi și Mihai Dăscălescu. În proiectul de monument „Generalisimul Suvorov la Plăinești", C. Baraschi a imortalizat amintirea marelui comandant de oști, care a repurtat victorii strălucite împotriva turcilor. Și sculptorul Marius Butunoiu a închinat o lucrare generalului Suvorov.

Numeroase cărți traduse din limba rusă au fost ilustrate de graficienii din R.P.R. Printre cele mai frumoase realizări în acest domeniu trebuie să citățm cele ale lui J. Peranim la „Evgheni Oneghin" de Pușkin, la „Klim Samghin" de Maxim Gorki, la „Vasili Tiorkin" de Tvardovski; cele ale lui Roni Noel Florin la „Ana Karenina" de L. Tolstoi, la „Cîntec deasupra apelor" de V. Vasilevskaia și la „Patria" de A. Karavaeva; ale lui Gheorghe Ivancenco, la teatrul lui Cehov și la „O mie de suflete" de Pisemski; cele ale lui E. Taru la „Povestiri" de Saltikov-Șcedrin; ale lui Aurel Stoicescu la „Stepan Razin" de Zlobin, P. Nazarie la „Pămînt deștelenit" de Șolohov, ale Marcelei Cordescu la „Demonul" de M. Lermontov. În dragostea și rîvna pusă de graficienii romîni pentru ilustrarea cărților ruse și sovietice se poate deslușl sentimentul lor de admirație pentru cultura rusă, de prietenie pentru poporul sovietic.

Mai există și alte lucrări care n-au intrat în diferitele categorii în care am încercat să sistematizăm un material atît de numeros. Astfel, ar fi tablourile care amintesc episoade din Marele Război pentru Apărarea Patriei, dus cu atîta eroism de armatele sovietice („Apărînd Moscova" de Gh. Freiberg, „Eliberarea unui sat" de Mimi Șaraga Maxy), sau cele care înfățișează aspecte de la expozițiile industriale sovietice din București („La expoziția industriei sovietice" de Petre Malovățu). Mai sînt grupurile statuare care reprezintă dansuri sovietice, ca de pildă grupul semnat de Elly Hette și intitulat „Ansamblu Peatnițki", sau „Dans caucazian" de Elena Serova. Trebuie amintite și afișele care oglindesc aspecte felurite ale prieteniei romîno-sovietice.

Pentru a încheia această enumerare a lucrărilor de artă care exprimă sentimentul de prietenie al poporului romîn pentru Țara Socialismului, trebuie să amintim cele două monumente ridicate la București și la Iași în cinstea eroilor sovietici care și-au jertfit viața luptînd pentru eliberarea patriei noastre. Monumentul de la București e opera sculptorului Constantin Baraschi iar cel de la Iași e datorit sculptorului Boris Caragea. Amîndouă exprimă cu patos avîntul și eroismul ostașilor sovietici și recunoștința poporului romîn față de eliberatori. Amîndouă sînt menite să amintească generațiilor viitoare jertfele care au stat la temelia marilor izbînzi cucerite în epoca noastră de poporul muncitor, cu sprijinul frățesc al Uniunii Sovietice.

CONSTANȚA STRATULAT: — August 1944 — pictură în ulei.

CARNET

A III-a consfătuire a scriitorilor tineri din U. R. S. S.

La Casa de cultură a ziarului „Pravda" s-au deschis în ziua de 7 ianuarie Plenara conducerii Uniunii Scriitorilor sovietici și cea de a III-a consfătuire unională a scriitorilor tineri din U.R.S.S. La consfătuire iau parte 356 tineri prozatori, poeți, dramaturgi, critici, sosiți la Moscova din diferite republici și orașe ale Uniunii Sovietice.

Consfătuirea a fost deschisă de A. A. Surkov, prim secretar al Uniunii Scriitorilor Sovietici, care a adresat celor prezenți un cuvînt de salut. Raportul „Tinerele forțe ale literaturii sovietice și problema pregătirii schimbului în literatură" a fost prezentat de V. N. Ajaev, secretar al conducerii Uniunii Scriitorilor Sovietici.

La ce lucrează scriitorii sovietici

Anul 1956 făgăduiește cititorilor numeroase cărți sovietice noi.

Scriitorul Fedor Gladkov lucrează la cel de al patrulea și ultimul volum al epopeii sale autobiografice.

Poetul belorus Iakub Kolas scrie poemul „Pe căile libertății", pe care l-a început acum cîțiva ani, și o seamă de povestiri.

Anul acesta vor apare două volume din scrierile lui S. Marșak, unul de poezii lirice, poeme și basme și altul de traduceri. Totodată, S. Marșak pregătește o culegere de articole „Despre măiestria literară" și lucrează la o ediție nouă, îmbogățită, de traduceri din opera poetuiui englez Robert Burns.

Poetul Alexandr Prokofiev care publică în acest an două cărți de versuri pentru copii, va continua să lucreze la poemul său liric „Tinerețe".

Pavel Antokolski anunță că va scrie primul volum din memoriile sale. Scriitoarea Antonina Kopteaeva lucrează la ultima carte a trilogiei „Ivan Ivanovici". Cartea va zugrăvi perioada de după război. Prozatorul ucrainean Oles Goncear scrie un roman cu tema din perioada războiului civil.

Aibek, autorul romanului „Abai", va începe să lucreze la un roman de mari proporții a cărui temă o constituie lupta pentru instaurarea puterii sovietice în Uzbekistan.

Poetul gruzin G. Leonidze termină o culegere de poezii lirice și va scrie un poem din viața intelectualilor sovietici din R.S.S. Gruzină. Totodată, își va termina studiul „David Guramișvili și epoca sa" și scrie acum o prefață pentru Antologia poeziei romînești, ce va apare în limba gruzină.

Serghei Mihalkov își propune să scrie o comedie muzicală, precum și un scenariu de comedie satirică.

Scriitorul N. Nikitin a terminat piesa „Un an de viață", închinată problemelor familiei sovietice, lucrează acum la finisarea romanului „S-a întîmplat la Kokand" și pregătește o nouă ediție, revăzută, a „Aurorei boreale".

Lupta oamenilor muncii din Orientul Îndepărtat împotriva gardiștilor albi constituie tema noului roman „Plai strămoșesc" pe care-l va scrie anul acesta Konstantin Sedih.

„S-a petrecut la Penkovo" este titlul unei povestiri pe care o va termina anul acesta Serghei Antonov, care va publica și o seamă de articole, ca urmare a „Scrisorilor despre schiță".

În cinstea celei de a 40-a aniversări a Revoluției din Octombrie, scriitorul Muhtar Auezov va scrie un roman despre victoria revoluției în Kazahstan. Scriitoarea A. Barto lucrează la o nouă carte pentru copii, intitulată „Cum să fim?", și la un ciclu de poezii despre copii.

Mihail Bubennov își va termina romanul „Stepa vulturilor". Poetul moldovean Emilian Bukov va termina o carte pentru cei mici „Povestirile lui Rică", la care lucrează acum, și va scrie o seamă de schițe.

În afară de „Caietul de toamnă" la care va continua să lucreze și în 1956, poetul Serghei Vasiliev va scrie un ciclu de versuri-amintiri cu titlul: „În memoria celor plecați", evocînd pe Demian Bednii, A. Makarenko, V. Cikalov, N. Ostrovski, V. Lebedev-Kumaci, A. Gaidar, V. Iahontov.

Poemul dramatic „Legenda despre Cingaistra", este o povestire romantică despre copiii și tinerii partizani huțuli pe care o va scrie Platon Voronko, care lucrează și la un ciclu de poezii lirice.

Criticul literar V. Ermilov își va publica în ianuarie studiul despre F. M. Dostoevski, iar N. Gudzii, va începe să lucreze la o monografie închinată operei lui Lev Tolstoi.

In vizită la M. Șolohov

Stepa e învăluită de o noapte senină de decembrie. Pădurea acoperită de brumă se întinde ca o fîșie îngustă de-a lungul malului Donului. Glorios fluviu a aflat într-o mantie de zăpadă. Stanița doarme. Numai ici, colo licăresc la ferestre luminițe aprinse de stănicerii sculați cu noaptea în cap. Printre aceste luminițe puține se zărește de departe fereastra luminată a casei lui Șolohov, așezată pe malul înalt al Donului.

După un vechi obicei, Șolohov se trezește la cinci dimineața. Zorile tîrzii de iarnă îl găsesc la masa de lucru. În fața lui sînt paginile capitolelor noi din partea a doua a „Pămîntului deștelenit". Aci, în ele, e iumea complicată a sentimentelor omenești, sînt caracterizările eroilor, e graiul lor viu, pitoresc, este umorul lor subtil. Descrierile de natură te fac parcă să vezi cum stepa înflorește în fața ta, și, cu dintr-o fereastră deschisă într-o dimineață de mai, te izbește din aceste pagini aroma de miere a ierburilor și ți se pare că auzi toate glasurile pămîntului înviorat.

Ba într-un loc, ba în altul al manuscrisului sînt subliniate cuvintele asupra cărora s-a oprit privirea scriitorului. Ele i se par nu îndestul de expresive: aici i s-a părut ceva de prisos, dincolo a simțit că mai trebuie spus ceva; și iată că o pagină sau alta e tăiată, mototolită, și capitole întregi sînt aruncate la coș. Șolohov începe să lucreze la o nouă variantă...

Cîteodată, cînd munca merge mai greu, scriitorul pleacă cu pușca în stepă, în pădurile de pe malurile Donului, iar dacă-i vreme de vară, se așează pe malul Donului sau a Hoprei, cu undița. Totdeauna se întoarce acasă nu numai cu vînat ori cu pește, ci și cu impresii noi. Contactul cu natura, întîlnirile cu cazacii, un cuvînt aproape uitat, dar uimitor de potrivit, spus de vreun bătrîn localnic — toate sînt folosite în munca literară.

Dar se întîmplă și altfel: pornind la vînătoare ori la pescuit, scriitorul face calea întoarsă de la jumătatea drumului și se așează din nou la masa de scris. A găsit cuvinte mai potrivite cu care va înlocui pe cele scrise; prin două-trei tente întregește un chip care îl neliniștise pînă acum prin caracterul său difuz. Și apoi iarăși, zi de zi, cu mult înainte de revărsatul zorilor, licărește lumina din camera lui de lucru. Dacă s-ar stringe tot ce a scris Șolohov, s-ar vedea munca uriașă pe care, „fumînd sute de țigări", o săvîrșește cînd își scrie operele. Dar Șolohov de obicei își distruge ciornele.

Iată-l mergînd prin stanță, vorbind cu cineva, glumind, povestind ceva vesel; s-ar părea că a uitat de manuscris. Dar din cînd în cînd își mișcă ochii, adîncindu-și privirea în ceva văzut numai de el, și spune pe neașteptate:

— Iartă-mă, mă duc să lucrez.

Nu se liniștește nici atunci cînd cartea lui a ajuns în mîinile milioanelor de cititori. Vedem mii de noi corecturi la volumele „Donului liniștit", la „Pămînt deștelenit". Exigența din ce în ce mai mare față de sine îl face pe scriitor să nu se grăbească cu editarea manuscrisului. Numai după ce fiecare cuvînt e controlat de zeci de ori, cînd chipurile eroilor nu mai trezesc nici un fel de îndoieli, cînd toate întîmplările sînt gîndite pînă în cele mai mici amănunte, autorul se hotărăște însfîrșit să publice unele capitole, dar numai pentru a pipăi felul cum sînt primite de cititori, înainte de a le include în carte. Am citit cu toții cîteva asemenea capitole, publicate acum cîteva luni și la sfîrșitul lui decembrie 1955. Le citim în „Pravda" din prima zi a unului nou, și sîntem încredințați că în 1956 Șolohov are să ne bucure mai des cu cuvîntul său viu și plin de sevă.

Stanița Veșenskaia, unde locuiește scriitorul, se află la o sută cincizeci de kilometri de calea ferată. Dar el nu se simte rupt nici de viața zgomotoasă a Moscovei, nici de colțurile cele mai îndepărtate ale lumii. Factorul poștal din Veșenskaia îi aduce în fiecare zi pachete de scrisori care nu rămîn fără răspuns. Rupînd din timpul consacrat muncii sale, Șolohov, cu sinceritatea care-l caracterizează, răspunde la întrebările care-i tulbură pe oameni.

La răsărit și la apus, se lărgește cercul de prieteni ai Țării Sovietice, și Mihail Șolohov, cel mai mare scriitor al timpului nostru, spune din stanița sa, Veșenskaia, că a sosit timpul ca scriitorii progresiști din lumea întreagă să se așeze la masa comună pentru a dezbate problemele concrete ale literaturii și a trasa împreună căile și posibilitățile ei de creștere și de slujire a umanității. Mulți scriitori străini au răspuns cu bucurie la apelul său.

Șolohov nu e mare amator de „interogatorii" de Anul Nou, dar cunoscîndu-le caracterul inevitabil, ne împărtășește gîndurile sale:

— Ce socotiți, Mihail Alexandrovici, că ar fi mai interesant dintre noutățile literare?

— Mă bucură într-adevăr cărțile „Cerul Balticei" de N. Ciukovski și „Orășelul Glubini" de L. Obuhova. Anul nu este bogat în recoltă literară, dar care dintre noi nu așteaptă ceva mai bun?

— Ce planuri aveți pentru anul 1956?

— M-am apropiat de sfîrșitul ultimei cărți din „Pămînt deștelenit" — spune Șolohov. — Cîte ceva din cele scrise mai înainte trebuie refăcut. Am să dau cartea la tipar în prima jumătate a anului. La toamnă voi începe să lucrez la prima carte a romanului „Ei au luptat pentru Patrie".

Știm că paginile care vor ieși de sub pana lui Șolohov vor fi pagini rupte din viață, care nu vor păli și pe care timpul nu le va șterge. Și vom aștepta cu răbdare, urînd autorului mari succese creatoare în anul ce a venit.

E. LIUPANOV
corespondent special, trimis de „Literaturnaia gazeta"

De la înregistratorul de furtună al lui A. S. Popov la radiocomunicațiile interplanetare

Prof. PAUL IOANID
candidat în științe tehnice

Acum o jumătate de veac, la 13 ianuarie 1906, a murit marele savant rus Alexandr Stepanovici Popov, părintele radioficiei, realizatorul celui dintîi aparat de recepție a undelor electromagnetice. Maxwel și Hertz descoperiseră înainte undele electromagnetice. Cu toate acestea, Hertz declarase că undele electromagnetice nu-și vor găsi niciodată utilizarea în comunicațiile fără fir. Marele merit al lui Popov constă în aceea că el, cel dintîi, a propus utilizarea undelor electromagnetice în scopuri practice și anume pentru transmiterea la distanță a semnalelor. În ziua de 7 mai 1895, la Petersburg, în cadrul ședinței Societății fizico-chimice ruse, A. S. Popov a demonstrat primul aparat de radiocomunicație pe care-l numește, modest, înregistrator de furtună, din cauza utilizării imediate care era deocamdată detectarea încărcăturilor electrice din norii de furtună.

Dar savantul rus a întrevăzut chiar de la început perspectivele acestei descoperiri, afirmînd în cadrul ședințe, de comunicări: „În concluzie, pot să-mi exprim speranța că aparatul meu, printr-o perfecționare ulterioară, poate fi folosit pentru transmisia semnalelor la distanță cu ajutorul oscilațiilor electrice rapide, cu condiția să se găsească o sursă de astfel de oscilații".

Popov și-a închinat întreaga viață realizării practice a acestei idei. Peste mai puțin de un an, la 24 martie 1896, servindu-se de detectorul lui Boyle, Popov demonstrează, în cadrul aceleiași societăți fizico-chimice, prima comunicație fără fir, cu ajutorul aparatului de emisie-recepție construit de el.

Lupta pentru perfecționarea aparatului continuă, obținîndu-se victorii consecutive. În 1897 are loc prima comunicație de radio între două nave. În cadrul acestei experiențe, Popov observă că legătura prin radio între navele „Europa" și „Africa" se întrerupe cînd între ele trece o a treia navă. Acesta e cel dintîi caz de detectare a unui obiect îndepărtat, fără ajutorul undelor luminoase, este primul caz deci de detectare prin radiolocație. În raportul său asupra experienței, Popov trage următoarele concluzii: „Utilizarea izvoarelor de unde electromagnetice la faruri, împreună cu semnalele luminoase sau sonore, poate să permită detectarea farului pe ceață sau furtună. Un aparat ce va semnala undele electromagnetice printr-un sunet poate vesti apropierea farului, iar intervalele între sunete dau putința diferențierii farurilor". În felul acesta, Popov pune bazele radio-navigației. Bizuindu-se pe descoperirea de către Lee de Forest a lămpii cu trei electrozi, principalul element al aparaturii moderne prin care se obține amplificarea semnalelor electromagnetice, Popov, împreună cu alți savanți ruși și paralel cu lucrările savanților din întreaga lume, reușește să mărească distanța comunicațiilor la sute și mii de kilometri.

Ulterior, această problemă a fost reluată de către savanții sovietici, printre care în primul rînd Suleikin, care în 1920 studiază proprietățile reflectante ale ionosferei, academicianul Vvedenski și savantul Glagolev-Arkadiev, care reușesc, între anii 1922—1924, să studieze propagarea și să realizeze unde electromagnetice de frecvență ultraînaltă — baza comunicațiilor la mare distanță și a radiolocației.

Dezvoltarea ulterioară a radioficiei, dezvoltarea unor discipline noi, care se bazează pe radio — cum ar fi, de pildă, radiolocația, telecomanda, televiziunea, radiometeorologia, radioastronomia — confirmă pe deplin genialitatea previziunilor savantului rus și perspectivele deschise în fața omenirii de către Popov.

Astăzi, radio-ul deservește legăturile politice, sociale, culturale și științifice ale milioanelor de oameni de pe tot globul pămîntesc. Într-o fracțiune de secundă, cu ajutorul radioteleionului se poate intra în legătură cu orice punct al globului, anihilîndu-se astfel practic distanța. Lumea este unită prin mii de fire invizibile ce reprezintă traiectoriile undelor electromagnetice. Radio-ul a pătruns temeinic în toate ramurile științei și tehnicii, și este azi factorul principal de asigurare a rapidității și securității călătoriilor pe uscat, pe mare sau în aer, iar în viitorul poate destul de apropiat, și a călătoriilor interplanetare.

Dar pînă la realizarea acestor zboruri interplanetare, radio-ul dă posibilitatea de a se cerceta atmosfera, ionosfera, spațiul cosmic, în scopul cunoașterii condițiilor ce domină în spațiul în care se va desfășura zborul interastral.

Securitatea călătoriilor poate fi astăzi asigurată perfect datorită realizărilor moderne ale radiolocației. Spre deosebire de legăturile radiofonice, care au loc între un post de emisie și altul îndepărtat de recepție, radiolocația se caracterizează prin aceea că numai unul din cele două puncte ce intră în legătură este activ. Acest punct este reprezentat de postul de emisie și recepție a semnalelor electromagnetice. Undele acestea se propagă în tot spațiul înconjurător. Atunci cînd întîlnesc un corp în drumul lor ele se reflectă, la fel ca undele sonore, și se întorc la punctul de emisie, fiind captate de aparatul de recepție. În funcție de timpul parcurs între semnalul emis și cel recepționat și ținînd seama de direcția antenei speciale dirijate ce recepționează numai pe o anumită direcție, se poate stabili distanța și poziția obiectului care ne interesează, ziua sau noaptea, pe ceață sau pe furtună.

În felul acesta, radiolocația permite navigatorilor să detecteze stîncile și ghețarii submarini, apropierea uscatului. În aviație se poate lua cunoștința de existența și poziția unor avioane la sute de kilometri depărtare. Poate fi măsurată distanța față de pămînt, deci înălțimea avionului, însfîrșit se pot lua măsuri împotriva ciocnirii avioanelor în zbor.

În ultimul timp, s-a putut mări securitatea călătoriilor maritime și aeriene prin utilizarea radiolocatorului de furtună. Undele electromagnetice de înaltă frecvență, deci de mică lungime de undă, sînt reflectate în mod diferit de norii ce conțin picături de apă, de gheață sau zăpadă. Prin recepția acestor unde reflectate, a acestui „ecou" electromagnetic, se poate determina tipul, poziția, viteza și direcția de mișcare a norilor aducători de furtună ce se găsesc la sute de kilometri depărtare. Comandantul vasului sau pilotul pot lua măsuri de ocolire a zonei de furtună.

Prin faptul că undele electromagnetice se reflectă diferit, în funcție de caracteristicile fizice și chimice ale suprafeței obiectelor pe care aceste unde le întîlnesc în cale, s-au construit radiolocatorii care se numesc panoramici. Cu ajutorul acestor radiolocatori pilotul avionului poate vedea efectiv, pe timp noros sau noaptea, terenul deasupra căruia zboară, putînd distinge, prin imaginea formată de undele reflectate, rîurile, orașele, casele, gările, liniile ferate etc.

Telecomanda este o aplicație a radio-comunicațiilor și reprezintă comanda prin semnale electromagnetice a unei mașini, a unui vapor sau avion, a unei rachete etc. Semnalele electromagnetice recepționate pun în mișcare anumite motoare, anumite servomotoare, ce fixează regimul mașinii (de exemplu, o centrală electrică) sau viteza și direcția de deplasare a navei.

Dacă se unește telecomanda cu o stație de televiziune care emite imaginile ce se găsesc în jurul acesteia, se poate pilota plutirea unei nave sau zborul unui avion dintr-un punct fix de pe pămînt, în aceleași condiții ca și pe nava sau avionul comandat. Avioanele fără pilot reprezintă tocmai realizarea practică a acestor principii.

Radiolocația a jucat un mare rol în apărarea U.R.S.S. în timpul Marelui Război pentru Apărarea Patriei. Astfel, chiar în primele luni de război, în 1941, Kobzarev, Pogorelko și Cernețev au fost distinși cu Premiul Stalin pentru crearea primei stații de detectare prin radiolocație a avioanelor inamice.

Pentru realizarea în cele mai bune condiții a zborului avioanelor și rachetelor la mari altitudini, de asemenea a zborului cosmic, ca și pentru cercetarea atmosferei și mai ales a păturilor sale superioare și a ionosferei — cercetare necesară atît călătoriilor cosmice cît și studiului fenomenelor geofizice și heliofizice, adică al fenomenelor ce au loc în soare și se fac remarcate prin influența lor asupra ionosferei, aparatura de radio și radiolocația este absolut necesară.

Omenirea se găsește astăzi în preajma zborului interplanetar a cărui teorie a fost elaborată la începutul secolului nostru de Țiolkovski. Pentru pregătirea și realizarea primelor etape, toate disciplinele radiotehnicii sînt imperios necesare. Prima etapă — și anume lansarea satelitului artificial — se va realiza probabil în cursul anului geofizic internațional 1957—1958.

La început, satelitul artificial va reprezenta o sferă de dimensiuni mici, fără pasageri, lansată cu ajutorul unei rachete compusă și dotată cu aparatură de radio și telecomandă. Acest satelit va fi un satelit „cobai", ce va avea rolul să cerceteze calea viitoarelor nave-sateliți de dimensiuni mari și cu pasageri. Satelitul va putea transmite pe pămînt prin radio-semnale aceleași date transmise de rachetele de mare altitudine, cu singura diferență că durata de funcționare a satelitului poate fi — în funcție de înălțime — de săptămîni, luni sau ani, în timp ce racheta zboară în straturile superioare ale atmosferei doar cîteva minute.

Una dintre problemele spinoase ce stau în calea zborului interplanetar este pericolul ciocnirii cu meteoriții. Radiolocația a început în ultimii ani să devină un mijloc important de cercetare a problemei meteoritice. Pînă la apariția radiolocației, meteoriții puteau fi cercetați doar în timpul nopții, cu ajutorul dîrelor luminoase pe care aceștia le lăsau în atmosferă. Cînd corpurile meteoritice intră în atmosfera pămîntească, ele se ciocnesc de moleculele de gaz și le descompun în particule încărcate cu electricitate pozitivă și negativă — ionizează atmosfera. Aceste particule sînt bune conducătoare de electricitate și au proprietatea de a reflecta undele electromagnetice. Cu ajutorul radiolocatorului, se poate urmări în acest mod calea meteoriților și se pot determina cu mare precizie dimensiunile, vitezele și direcțiile de deplasare, atît noaptea cît și ziua. Determinarea frecvenței de cădere a meteoriților și a perioadelor în care aceste căderi au loc va duce la rezolvarea problemei securității zborului interplanetar. Aparate de radiolocație fixate pe navele interplanetare vor putea să detecteze și să comande schimbarea la timp a traiectoriei navei, pentru prevenirea ciocnirii dintre ea și meteoriți. Însfîrșit, în cadrul primelor etape ale zborului cosmic, navele interplanetare dotate cu aparate de radio, radiolocație, telecomandă, televiziune, vor putea să realizeze primele călătorii fără pasageri, către planetele cele mai apropiate de pămînt.

Multă vreme sau poate niciodată omenirea nu va putea atinge corpurile cerești din afara sistemului solar. Radioastronomia dă însă putința cercetării acestor corpuri îndepărtate de noi la mii și milioane de ani-lumină. Ea se bazează pe faptul descoperit experimental că corpurile cerești ce se găsesc în galaxia noastră și în alte galaxii emit, pe anumite lungimi, unde electromagnetice.

Cu ajutorul unor receptoare foarte puternice, bazate pe construcția antenelor dirijate și denumite radio-telescoape, s-au putut capta astfel de unde electromagnetice de la distanțe de milioane de ani-lumină.

Prin studiul izvoarelor de emisie se pot trage concluzii asupra densității corpurilor cerești în spațiul cosmic, se pot compara aceste date cu observațiile astronomice obișnuite, obținîndu-se astfel rezultate importante cu privire la structura și la istoria universului. În felul acesta, s-a putut face un pas înainte în știința pe linia verificării, în 1953, a ipotezei lui Gerard de Vaucouleurs despre existența supragalaxiilor.

De la prima comunicație prin radio, realizată de A. S. Popov pe o distanță de 250 m, la comunicațiile între corpuri ce se găsesc la milioane de ani lumină, de la ideea lui Popov a farului electromagnetic, pînă la detectarea în 1946 a lunei cu ajutorul radiolocatorului — idee emisă de savanții sovietici Mandelstein și Papalexi, radiotehnica a străbătut în 60 de ani un drum greu, însă glorios. Uimitoarea dezvoltare de azi a acestei științe a confirmat cu prisosință previziunile geniale ale marelui savant rus Alexandr Stepanovici Popov, pionierul radiotehnicii, părintele radio-ului.

In preajma seminariilor recapitulative de limba rusă

Intre 15 şi 20 ianuarie în întreaga ţară se vor desfăşura seminariile recapitulative la cercurile de studiere a limbii ruse.

Elevii, profesorii, precum şi comisiile A.R.L.U.S. fac intense pregătiri pentru a asigura ţinerea cu succes a acestor seminarii.

Un prilej de verificare a muncii profesorului

Curînd, cele nouă cercuri de studiere a limbii ruse la care predau vor ţine seminarul recapitulativ. In această perioadă premergătoare seminariilor, e foarte important ca elevii să-şi fixeze cît mai bine cunoştinţele căpătate în primele luni ale anului de învăţămînt.

Considerînd că recapitularea nu trebuie limitată la cele cîteva lecţii din preajma seminarului, am căutat să repet cu elevii noţiunile gramaticale mai dificile, încă înainte de a parcurge întreaga materie indicată, paralel cu predarea lecţiilor noi. Acest lucru se impunea cu atît mai mult, cu cît anul acesta s-a trecut la studierea limbii ruse după un nou manual, manualul profesoarei sovietice Nina Potapova, care presupune o mai temeinică cunoaştere a gramaticii.

Or, în cunoştinţele gramaticale ale cursanţilor, îndeosebi ale celor de la ciclurile III şi avansaţi am constatat unele omisiuni care trebuiau neapărat completate.

Pentru o mai uşoară asimilare a noţiunilor de gramatică precum şi pentru dezvoltarea vorbirii, am căutat să folosesc metode variate, care să ţină trează atenţia elevilor şi să facă lecţiile cît mai plăcute. In acest scop, utilizez în mod frecvent material intuitiv, ca: planşe, tablouri etc. precum şi material auxiliar — ziare şi reviste sovietice.

Astfel, la fiecare oră de curs, elevii ciclurilor III şi avansaţi de la Ministerul Poştelor şi Telecomunicaţiilor, Ministerul Căilor Ferate şi Direcţia generală a radiodifuziunii s-au deprins să citească pe lîngă textele din manual, articole din ziarul „Pravda" şi din revistele „Radio", „Rabotniţa", „Sovetski Soiuz", „Fizkultura" ş. a.

De asemenea, la aceste cicluri, mă străduiesc să îmbogăţesc cunoştinţele elevilor asupra istoriei şi geografiei U.R.S.S., dezvoltînd lecţiile ce au un asemenea conţinut.

Pe lîngă aceasta, fac cunoştinţă cursanţilor cu ghicitorile şi zicătorile populare ruse, care se însuşesc cu uşurinţă şi contribuie la lărgirea vocabularului.

Stimulînd interesul cursanţilor pentru studiu, aceste metode le-au înlesnit asimilarea unui bogat bagaj de cuvinte, a regulilor gramaticale şi a vorbirii corecte.

In aceste zile, alături de elevii mei, mă pregătesc nu fără emoţie pentru seminariile recapitulative. Căci seminariile nu sînt numai un prilej de verificare a cunoştinţelor însuşite de către cursanţi; ele constituie şi o verificare a muncii noastre, a profesorilor care predăm la aceste cursuri.

Seminariile îmi vor ajuta să cunosc mai bine în ce măsură şi-au însuşit materia elevii diferitelor cicluri, să desprind deficienţele existente, să-mi dau seama asupra căror probleme va trebui să insist în viitor, pentru a satisface mai mult dragostea cursanţilor pentru studiul limbii ruse.

ZINAIDA VILCOV
profesoară de limba rusă

Rezultatele studiului individual

In aceste zile, elevii cercului nostru de studiere a limbii ruse au început pregătirile pentru seminarul recapitulativ. Acest seminar e poate mai greu decît cele din anii trecuţi. E firesc, ca nouă, elevi ai unui ciclu de avansaţi, să ni se ceară cunoştinţe mai bogate. Seminarul recapitulativ constituie de altfel un bilanţ al întregii noastre activităţi de-a lungul celor trei ani de studiu.

Am început să învăţ limba rusă în toamna anului 1952. Participarea regulată la lecţii m-a ajutat să-mi însuşesc scrierea şi pronunţarea corectă, să deprind noţiunile de gramatică. Totuşi, în timpul orelor de curs nu reuşesc întotdeauna să-mi întipăresc cuvintele noi. Apoi, îmi e adesea destul de greu să memorez regulile de gramatică şi mai ales să le folosesc în practică.

Mi-am dat seama de la început că nu voi reuşi să înlătur aceste greutăţi dacă nu mă voi pregăti cu seriozitate pentru fiecare lecţie. Aşa am început să-mi organizez studiul individual. In timpul liber, acasă, lucram cu atenţie exerciţiile din manual. Ca să pot învăţa un cuvînt nou, îl scriam de mai multe ori în caiet, apoi îl foloseam într-o propoziţiune scurtă, împreună cu alte cuvinte cunoscute. Astfel mă deprindeam să aplic şi regulile de gramatică. Şi astăzi obişnuiesc să fac asemenea exerciţii, pentru a folosi corect regulile gramaticale mai complicate.

Cu fiecare an, odată cu dezvoltarea cunoştinţelor mele de limba rusă, am început să acord tot mai multă atenţie studiului individual. De la simplele exerciţii pentru însuşirea cuvintelor noi, am trecut la alcătuirea unui caiet special, în care îmi notam cuvintele.

Apoi, pentru a mă obişnui să formez corect propoziţiunile şi frazele în limba rusă, m-am gîndit să fac rezumate ale fiecărei lecţii din manual. Această metodă mi-a folosit foarte mult în cursul ciclului trei, ajutîndu-mă să pot purta discuţii în limba rusă şi îmi foloseşte mai ales anul acesta, cînd ni se cere să povestim cuprinsul lecţiilor.

La acestea, ne ajută de altfel şi textele pe care tovarăşa profesoară ni le dă să le traducem acasă.

Cunoştinţele căpătate în cei trei ani de studiu îmi îngăduie astăzi să pot citi articole mai uşoare din revistele sovietice. Şi, lucru important, aceste cunoştinţe îmi ajută să mă apropii de ţelul dorit: studierea lucrărilor tehnice sovietice. Mi-am procurat de curînd lucrarea „Galvanostega", deosebit de preţioasă pentru munca mea. Studierea acestei lucrări pe care o voi întreprinde desigur cu ajutorul dicţionarului tehnic, îmi va permite să-mi însuşesc cele mai însemnate procedee sovietice de cromare, nichelare, lustruire electrolitică a metalelor.

Iată de ce, acum, cu ocazia seminarului recapitulativ am început să învăţ cu mai multă sîrguinţă, pentru a adînci materialul parcurs în primele luni de studiu, convins că aceasta îmi va uşura cercetarea lucrării atît de necesare muncii mele profesionale.

IOSIF FILIP
muncitor nichelator la uzinele „21 Decembrie"-Bucureşti

Urările prietenilor

Cu prilejul noului an, pe adresa Consiliului General A.R.L.U.S. au sosit numeroase mesaje şi telegrame de felicitare.

Din Uniunea Sovietică s-a primit un mare număr de telegrame, prin care oamenii sovietici îşi exprimă sentimentele de dragoste şi prietenie faţă de poporul romîn, căruia îi doresc din adîncul inimii noi succese în lupta pentru pace şi socialism.

Astfel, s-au primit telegrame de la Mukhtar Diangalin, preşedintele conducerii Asociaţiei kazahe pentru legături culturale cu străinătatea, G. Veresov, preşedintele conducerii Asociaţiei beloruse pentru legături culturale cu străinătatea, Astvat Saturian, preşedintele conducerii Asociaţiei armene pentru legături culturale cu străinătatea, M. Kveselava, preşedintele conducerii Asociaţiei gruzine pentru legături culturale cu străinătatea, L. Kizea, preşedintele conducerii Asociaţiei ucrainene pentru legături culturale cu străinătatea, P. I. Kudreavţev, prim locţiitor al ministrului Justiţiei al U.R.S.S., acad. prof. A. F. Tur, V. I. Şunkov, directorul bibliotecii principale de ştiinţe sociale a Academiei de Ştiinţe a U.R.S.S., ş.a.

Au sosit de asemenea telegrame de felicitare din partea Asociaţiilor de prietenie cu Uniunea Sovietică din următoarele ţări: R. P. Chineză R.P. Polonă, R.P. Ungară, R. Cehoslovacă, R.P. Bulgaria, R.D. Germană, R.P. Mongolă, R.P. Albania, Franta, Italia, Belgia, Elvetia, Israel.

Consiliul General A.R.L.U.S. a mai primit telegrame din partea a numeroase colective de muncitori, tehnicieni şi ingineri, oameni de ştiinţă, instituţii culturale din ţara noastră.

Conducerea Asociaţiei unionale pentru legăturile culturale cu străinătatea.— V.O.K.S., a adresat următoarea telegramă:

Acad. C. I. PARHON,
preşedintele Consiliului General A.R.L.U.S.-Bucureşti

Cu prilejul Anului Nou, vă adresăm sincere felicitări dumneavoastră şi tuturor membrilor A.R.L.U.S. şi vă dorim succese tot mai mari în activitatea de adîncire şi întărire a tradiţionalelor raporturi de prietenie dintre popoarele romîn şi sovietic.

CONDUCEREA V.O.K.S.

Acad. K. M. Bîkov a adresat următoarea telegramă:

Asociaţiei Romîne pentru Legăturile de prietenie cu U.R.S.S.-Bucureşti

Dragi prieteni,

Permiteţi-mi să vă felicit din toată inima pe dvs. membrii A.R.L.U.S. şi întregul popor romîn, cu prilejul Noului An şi să vă urez noi succese în construirea statului socialist.

In aceste zile de an nou doresc să exprim încrederea tuturor oamenilor sovietici şi a tuturor poporelor iubitoare de pace din întreaga lume, că popoarele care au luat cauza păcii în propriile lor mîini vor învinge, împiedicînd dezlănţuirea unui nou război.

La luptă pentru pacea şi fericirea tuturor popoarelor lumii!

Acad. K. BIKOV

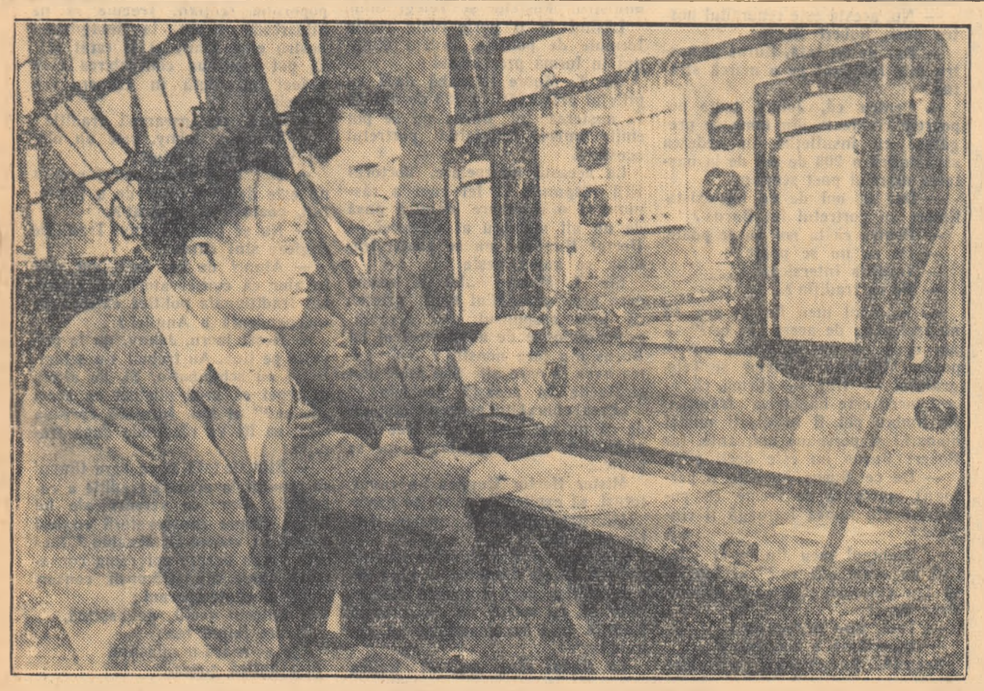

In Uniunea Sovietică, institutele ştiinţifice acordă un mare ajutor întreprinderilor industriale pentru elaborarea metodelor înaintate de producţie. Lucrătorii Institutului de energetică al Academiei de Ştiinţe din R.S.S. Kazahă lucrează la perfecţionarea metodei de topire a concentratelor de cupru în cuptorul energometalurgic. Această metodă măreşte considerabil productivitatea muncii, prin intensificarea procesului de topire.

In clişeu: S. C. Ciokin (stînga), membru activ al Academiei de Ştiinţe din R.S.S. Kazahă, şi A. V. Tonkonoghii, candidat în ştiinţe tehnice, urmăresc procesul de topire a metalului.

7 ZILE ÎN ROMÎNIA

De curînd, ţara noastră a fost vizitată de un grup de turişti lituanieni. Publicăm mai jos impresiile culese cu acest prilej de patru scriitori din Lituania Sovietică.

Vilnius - Bucureşti

IONAH DOVIDAITIS
scriitor

Orice călătorie este un prilej de bucurie. Călătorie înseamnă cunoştinţe, întîlniri. M-am înscris cu emoţie pentru excursia Lituania-Romînia. In ziarele noastre citisem deseori despre această tînără republică democrată, despre minunatele ei construcţii, despre bravul popor romîn, despre mersul său ferm spre socialism. Şi iată că s-a ivit prilejul să văd această frumoasă ţară a munţilor şi apelor repezi, a cîmpiilor şi pădurilor dese, să văd totul cu propriii ochi, să stau de vorbă cu oamenii de aici.

Acceleratul Vilnius-Moscova-Kiev ne poartă pe cîmpiile acoperite de zăpadă, spre graniţă. Ore pline de emoţii. Oraşul natal — Vilnius, a rămas în urmă, la o distanţă de mai bine de 2.000 km. Ce vom vedea în Romînia? Cum vom fi întîmpinaţi?

Şi iată că trebuie să-mi deschid carnetul de însemnări înainte ca trenul să treacă peste Prut. Seara, pe culoarul vagonului, undeva, dincolo de Kiev, cînd trenul trecea în goană pe lîngă oraşele viu luminate, am făcut cunoştinţă cu primul romîn. Intre noi s-a înfiripat foarte repede o discuţie prietenească, sinceră.

Gelu Năndrag — noua noastră cunoştinţă — ne-a povestit că el, copil sărac, a fost trimis de guvernul popular să înveţe într-unul din liceele în care altă dată învăţau numai odraslele celor avuţi. A învăţat cu sîrguinţă, a fost trimis apoi la studii în U.R.S.S. şi acum se întoarce în ţară ca arhitect. „Uniunea Sovietică mi-a fost a doua mamă" ne-a spus Năndrag. Cînd am venit la Leningrad să învăţ nu cunoşteam nici un cuvînt rusesc... In jur erau însă tovarăşii sovietici, căldura lor sufletească. Iar acum, vă daţi seama singuri...".

Am vorbit cu el ruseşte, limba care ne-a ajutat să ne înţelegem atît de repede unii cu alţii. Năndrag ne-a arătat fotografia logodnicei şi după strălucirea ochilor săi ne-am dat seama cu cîtă nerăbdare aşteaptă el revederea.

Trenul trece graniţa Romîniei. Admirăm peisajele, apa riurilor, vîrfurile îndepărtate, învăluite în ceaţă, ale munţilor.

Ne-a uimit suflul primăvăratic de pe pămîntul romînesc. Pămîntul este negru, aproape fără zăpadă. In gospodăriile lor curate, puse în rînduială, ţăranii trebăluiesc harnici, copiii zburdă plini de voioşie, steagurile filfîie, riurile nu-s îngheţate. Cînd am părăsit ţinutul natal, el era acoperit de covorul gros de zăpadă, iar lacurile şi riurile încătuşate de oglinda lucie şi netedă a gheţei. Iar în Romînia, pe alocuri, covoraşe de iarbă împestriţează peisajul. Prin fereastra vagonului pătrunde un vînt proaspăt. Dar primăvara nu se simte numai în natura darnică a acestui an... Suflul primăverii se desprinde de pe feţele oamenilor, din vorbele lor, din zîmbetele lor. Aceasta a fost cea mai preţioasă impresie pe care ne-am făcut-o păşind pe pămîntul romînesc. Aici trăieşte un popor energic şi plin de viaţă.

In trenul Iaşi-Bucureşti am cunoscut un maior din armata Republicii Populare Romîne. E greu de redat această a doua întîlnire. Pe noi ne interesa totul — şi desenele de pe pachetele de ţigări, şi forma banilor, şi cuvintele în limba romînă. Maiorul ne-a satisfăcut pe deplin curiozitatea. Opt ore de călătorie au trecut foarte repede în tovărăşia acestui însoţitor plăcut. Am cîntat cîntece despre Lituania; despre satele ei de lîngă lacurile albastre; despre Marea Baltică ce scaldă ţărmurile patriei noastre; despre fata lituaniană care îşi prinde în păr flori parfumate. Am cîntat cîntece despre prietenia dintre popoarele sovietice, datorită căreia, după mai mult de un mileniu de suferinţe, micul nostru popor a devenit acum puternic, nici un duşman neîndrăznind să-i încalce graniţele. L-am rugat apoi pe maior să cînte. El a cîntat despre munţii patriei sale, despre Bistriţa cu ape vijelioase, despre oamenii liberi, curajoşi.

Cunoaştem puţine cuvinte romîneşti. Am vorbit şi ruseşte, şi franţuzeşte, şi nemţeşte, şi romîneşte. Şi totuşi ce bine ne-am înţeles! Limbajul prieteniei nu cere neapărat fraze lungi. Cu ospitalitate ne-a întîmpinat şi această nouă întîlnire a noastră. Apoi, fiecare nouă întîlnire a confirmat acelaşi lucru. Ne-am simţit ca în mijlocul unor prieteni vechi. Aceasta a fost cea de a doua impresie puternică din timpul călătoriei noastre.

Dar ea n-a fost ultima...

In zilele următoare, alte şi alte cunoştinţe şi fapte ne-au produs impresii profunde, de neuitat. Ne aflăm într-o ţară minunată, printre oameni minunaţi!

Am privit cu interes tot ceea ce am văzut în Bucureşti.

E greu să împărtăşeşti într-un articol scurt toată bogăţia de impresii acumulată de mine şi de tovarăşii mei. Sîntem în Romînia numai de cîteva zile, dar se pare că se poate scrie o carte întreagă despre cele văzute aici.

Cînd am plecat spre Bucureşti ne-au condus la gară mulţi prieteni. Ei aşteaptă cu nerăbdare întoarcerea noastră. Chiar de pe acum putem spune că avem să le povestim multe lucruri emoţionante despre Romînia, despre oamenii ei, despre realizările lor măreţe, despre dragostea lor fierbinte de patrie, despre hotărîrea lor nestrămutată de a apăra pacea.

Lucrul cel mai de preţ

VACYS REIMERIS
poet

La întîlnirea dintre grupul nostru şi prietenii din Romînia, organizată de A.R.L.U.S., au fost rostite multe cuvinte calde, multe urări frumoase. Ele erau deosebit de emoţionante pentru că porneau din inimă, exprimînd sentimentele de sinceră prietenie reciprocă. Oamenii sovietici şi poporul romîn sînt legaţi de o prietenie trainică, de năzuinţa comună spre pace, de dorinţa nestrămutată de a construi, umăr la umăr, măreaţa zi de mîine.

Cînd am aflat despre posibilitatea de a vizita Republica Populară Romînă, inima mi s-a umplut de o mare bucurie. Şi sînt încredinţat că nu numai eu am încercat acest sentiment. Acelaşi lucru îl pot mărturisi toţi turiştii lituanieni care fac parte din grupul nostru: şi ţesătoarea din Kaunas, şi pictorii şi inginerii din Klaipeda, şi profesorii, scriitorii, medicii şi studenţii din Vilnius. Ne interesează deosebit de mult marile realizări în toate domeniile obţinute în ultimii ani de poporul romîn, sub conducerea partidului. Ştiam multe lucruri despre Romînia încă înainte de plecare, însă vizitînd Bucureştiul şi alte localităţi, ne-am convins în mod nemijlocit de succesele mari realizate de poporul romîn pe drumul construirii socialismului.

Să vizităm ţara dvs, minunata ei capitală, să cunoaştem poporul romîn, a fost o veche şi puternică dorinţă a noastră. Sîntem bucuroşi că ea s-a realizat.

Chiar din clipa cînd am trecut graniţa, am început să urmărim cu aviditate peisajele minunate ale pămîntului romînesc. Am venit din nord, şi la noi este acum o iarnă grea, cu multă zăpadă. Aici însă, parcă ar mai fi toamnă, cu toate că în pieţele Bucureştiului strălucesc vesel luminile pomului de iarnă.

Nu vom uita niciodată că am întîmpinat noul an 1956 în minunatul Bucureşti, în mijlocul prietenilor din Romînia. Sîntem încredinţaţi că acest an va fi un an al întăririi continue a păcii pe pămînt. Anul nou va fi un an de mari victorii în muncă ale poporului sovietic, ale poporului romîn şi ale tuturor popoarelor libere care ne sînt prietene. Dorim din tot sufletul prietenilor din Romînia succese în muncă şi creaţie, şi folosind o cunoscută urare romînească, le spunem din inimă: „La mulţi ani". Urările sincere ale prietenilor din Romînia le vom duce în Lituania şi le vom transmite poporului nostru care se interesează mult de ţara dvs.

In tara noastră sînt răspîndite şi cunoscute operele scriitorilor romîni clasici şi contemporani. In ultimii ani, au fost traduse în limba lituaniană operele lui Eminescu, Caragiale, Sadoveanu, Petru Dumitriu, V. Em. Galan, E. Camilar, Veronica Porumbacu ş.a.

Şi cîtă bucurie am resimţit cînd la rîndul nostru am văzut în librăriile Bucureştiului cărţile scriitorilor lituanieni Piatras Tvirka, A. Guziavicius etc. Scriitorii romîni cu care am avut ocazia să stăm de vorbă s-au interesat de dezvoltarea literaturii lituaniene, dovedind cunoaşterea ei. Faptul acesta ne-a emoţionat deosebit de mult, deoarece ne-am convins că cuvîntul confraţilor noştri a trecut de mult graniţele marii noastre Patrii Sovietice.

Turiştii lituanieni au cercetat cu interes nepreţuitele comori ale pictorilor romîni, expuse în Galeriile naţionale. Am rămas impresionaţi de înalta măiestrie a lui Nicolae Grigorescu, Teodor Aman, Ion Andreescu şi a altor clasici. Cîtă bărbăţie, cît dramatism respiră tabloul lui Grigorescu, pictat în stilul lui Vereşciaghin, „Atacul de la Smîrdan — 1878"! Tovarăşii noştri au rămas de asemenea încîntaţi de tablourile lui Octav Băncilă, îndeosebi de pînzele consacrate răscoalei ţărăneşti din 1907. Şi pictura contemporană a înregistrat succese remarcabile. Tablourile lui Steriadi, Atanasiu, Iser, Miklossi şi ale altora, sînt închinate vieţii noi, construirii socialismului în republică.

Turiştii lituanieni au cercetat cu deosebit interes capitala Republicii Populare Romîne. Totul, începînd cu frumoasele construcţii arhitectonice, cu animaţia vie, caracteristică marilor centre industriale, şi pînă la cursul domol al Dîmboviţei şi veselul dans „Perînita" — totul a pătruns adînc în inima noastră, pentru totdeauna. Dar lucrul cel mai scump pe care-l vom duce cu noi, este sentimentul de sinceră prietenie al poporului romîn, este căldura care ne-a însoţit pretutindeni.

Despre tot ce am văzut vom povesti concetăţenilor noştri, vom scrie în presa noastră. Sperăm că prin aceasta vom reuşi să îmbogăţim cunoştinţele lituanienilor despre poporul romîn şi munca sa creatoare, despre mersul său înainte spre socialism. Dacă vom reuşi să facem acest lucru, vom fi fericiţi.

Prin gazeta dvs. transmitem prietenilor noştri romîni sincere mulţumiri, şi le urăm succese în viaţă şi în muncă.

Turiştii lituanieni, pe o stradă din Bucureşti

Cuvînt despre prietenie

ALFONSAS BIELIAUSKAS
redactor şef al revistei „Şviturys"

Am sosit în Republica Populară Romînă într-o perioadă cînd toate oraşele prin care am trecut, erau împodobite sărbătoreşte, în cinstea celui de al II-lea Congres al Partidului Muncitoresc Romîn. Am petrecut cîteva zile în ţara dvs. în perioada cînd întregul popor, însufleţit de hotărîrile Congresului care abia îşi încheiase lucrările, dezbătea cu entuziasm marile planuri ale construirii unui viitor fericit.

Noi, turiştii care am venit cu dorinţa fierbinte de a cunoaşte cît mai bine minunata dvs ţară, ne-am dat seama de îndată ce am păşit pe pămîntul romînesc, de entuziasmul clocotitor al poporului romîn. Ori cu cine am stat de vorbă — fie el tînăr muncitor de la fabrica „Gh. Gheorghiu-Dej", linotipist vîrstnic de la combinatul „Casa Scînteii", profesor universitar sau metalurgist experimentat, am simţit entuziasmul marelui avînt constructiv care se desfăşoară pe minunatul pămînt romînesc. Dragostea faţă de patria lor liberă democrat-populară, faţă de partidul lor, sentimentul profund al puterii şi măreţiei poporului — iată cea mai puternică impresie pe care ne-au lăsat-o oamenii muncii din Republica Populară Romînă.

Impresiile personale pe care le-am cules în perioada şederii noastre destul de scurte în Romînia, ne-au convins că tot ceea ce ştiam pînă atunci despre Romînia e insuficient, incomplet. Trebuie să recunoaştem că Bucureşti, capitala Republicii Populare Romîne, s-a dovedit a fi mult mai frumos decît ne-am închipuit noi. Minunatele bulevarde, pieţe şi parcuri, arhitectura frumoasă a oraşului, feţele vesele ale locuitorilor săi, toate acestea au produs asupra noastră o impresie puternică. Am cunoscut oameni minunaţi, stăpîni ai acestui oraş frumos.

Toţi acei cu care ne-am întîlnit şi-au exprimat recunoştinţa faţă de Uniunea Sovietică, care ajută poporului romîn, ca unui frate, să-şi făurească o viaţă nouă. La fabrica „Gh. Gheorghiu-Dej" ni s-a vorbit despre inovatorul sovietic inginerul Kovaliov, care a făcut aici o vizită, ajutînd colectivul să-şi îmbunătăţească munca. La combinatul poligrafic „Casa Scînteii" ni s-a vorbit despre ajutorul pe care l-au acordat specialiştii sovietici în desfăşurarea procesului de producţie. Muncitorii ne-au arătat cu mîndrie maşinile care poartă marca fabricii din oraşul Şcerbakov, iar un tovarăş din comitetul de întreprindere ne-a spus că rotativa uriaşă din secţia de tipărit a combinatului, a fost fabricată de uzina din Şcerbakov special pentru „Casa Scînteii", mai înainte chiar de a fi construită pentru tipografiile sovietice. Noi, turiştii sovietici am aflat cu plăcere că la combinatul „Casa Scînteii", 95% din întregul utilaj a fost primit din Uniunea Sovietică.

Am văzut şuvoaie de oameni care vizitau sălile expoziţiei „Avîntul construcţiei paşnice în U.R.S.S." şi ne-am putut convinge cu cît interes urmăresc ei progresul înregistrat de Uniunea Sovietică în toate domeniile. La această expoziţie, am văzut şi produse fabricate într-un ritm rapid de industria Republicii Populare Romîne. Pe aceste mari maşini era scris: „Fabricat în R.P.R. după documentaţie sovietică". O colaborare atît de strînsă este posibilă numai între prieteni adevăraţi, aşa cum sînt popoarele romîn şi sovietic.

Noi, lituanienii, reprezentanţii uneia din cele 16 republici sovietice, care am fost atît de mult ajutaţi de marea prietenie dintre popoarele sovietice, înţelegem pe deplin sentimentele oamenilor muncii din Romînia faţă de ţara socialismului victorios. Prietenia popoarelor sovietice ne-a dat cheia fericirii. Mii de maşini şi tractoare primeşte Lituania Sovietică din alte republici sovietice frăţeşti. De peste trei ori a crescut industria Lituaniei în anii puterii sovietice. Numai datorită marii prietenii care leagă popoarele sovietice, se înfăptuieşte visul secular al lituanienilor, ca apele bătrînului rîu Nemunas să slujească poporul, să dea energie electrică uzinelor din Lituania, să lumineze sute de sate. Pe şantierul hidrocentralei de la Kaunas, au venit să lucreze mulţi specialişti de pe Volga şi Narva. Prietenia aceasta frăţească constituie forţa şi viitorul tuturor popoarelor sovietice. Ea constituie şi fericirea poporului lituanian.

Sîntem fericiţi că ni s-a oferit prilejul de a cunoaşte Republica Populară Romînă, viaţa poporului romîn. Vom transmite oamenilor muncii din republica noastră, din capitala noastră, Vilnius, un fierbinte mesaj al prieteniei voastre sincere.

Ţara copilăriei însorite

MYKOLAS SLUCKIS
scriitor

Grupul nostru de turişti care a sosit din tînăra Republică Sovietică Socialistă Lituaniană, este compus din oameni de diferite profesiuni: medici, ingineri, scriitori, muncitori, pictori, oameni de ştiinţă. Fiecare din ei a cules o mulţime de impresii emoţionante, de neuitat. Ziariştii au admirat Casa Scînteii, tirajul uriaş al ziarelor şi revistelor romîneşti. Medicii au fost plăcut impresionaţi de buna organizare sanitară în spitale şi clinici. Muncitorii şi inginerii au făcut cunoştinţă cu fruntaşi în producţie. Dar există un lucru care ne-a emoţionat în egală măsură pe toţi, indiferent de profesia exercitată: calda ospitalitate a poporului romîn.

Mai există încă un lucru care ne-a stîrnit admiraţia: grija statului faţă de copii. Pentru prima oară, am văzut copii romîni în 1951, la Artek. Împreună cu pionierii ruşi, ucraineni, lituanieni, împreună cu tinerii reprezentanţi din China, Bulgaria şi Ungaria, ei cîntau un cîntec popular sovietic despre prietenie şi pace.

Imi amintesc că i-am întrebat:

— Este frumoasă Romînia?

Ei au răspuns în cor:

— O, da! Foarte frumoasă!

Aceste cuvinte au fost rostite în limba rusă.

Grupul nostru de turişti a sosit la Bucureşti în ajunul Anului Nou, şi am fost pur şi simplu impresionaţi de frumuseţea de basm a oraşelor pentru copii, înălţate în pieţe şi parcuri. Ciţi ochi strălucitori de fericire, cîte risete, cîte jocuri vesele am avut prilejul să admirăm acolo!

O impresie puternică a produs asupra noastră Palatul Pionierilor. Există acolo tot ce-şi poate dori un copil. Vizitînd nesfîrşitele săli şi coridoare, minunatul parc, sala de sport, teatrul, am văzut viitori maeştri de balet, constructori, muzicieni, pictori etc.

Cînd am vizitat noul cartier muncitoresc Ferentari, am fost îndată înconjuraţi de o mulţime de şcolari. Le-am oferit diferite daruri din U.R.S.S., iar ei, la rîndul lor, ne-au dat insigne şi alte amintiri din Romînia. Am stat mai mult de vorbă cu Ion Burniţă, elev în clasa a VII-a. El mi-a spus că de doi ani locuieşte într-o casă nouă. Tatăl său lucrează la o fabrică de confecţii şi cîştigă foarte bine. Sub vechiul regim, tatăl lui Ion n-a avut posibilitate să înveţe, în schimb acum, copiii săi învaţă toţi.

— Ce vrei să devii? — l-am întrebat eu.

— Iată, am să construiesc case ca acestea — îmi răspunse el, arătînd cu mîna spre frumoasele blocuri din Ferentari.

Un bătrîn muncitor, pe care l-am vizitat în apartamentul său elegant, şi-a amintit de Romînia burghezo-moşierească, în care copiii oamenilor muncii flămînzeau, umblau rupţi şi nu aveau posibilitatea să înveţe. Noi i-am răspuns că şi în Lituania burgheză, pe vremea dominaţiei capitaliştilor şi a moşierilor, copiii erau primele victime ale mizeriei.

Nu mai există mizerie în Lituania Sovietică, republică egală în drepturi, în marea familie a popoarelor sovietice!

Grija faţă de copii, deosebeşte foarte mult ţările noastre de ţările capitaliste, unde copiii sînt lipsiţi de cele mai elementare bucurii.

Ne-a plăcut foarte mult faptul că pionierii şi elevii din Romînia au vrut să afle cît mai multe lucruri despre Uniunea Sovietică, pentru care nutresc o dragoste puternică.

Şi pionierii lituanieni se interesează mult de viaţa colegilor lor din Romînia. Inainte de plecarea mea în R.P.R., am asistat la adunarea pionierilor din trei şcoli ale oraşului Vilnius. Copiii m-au rugat să vizitez cu atenţie Palatul Pionierilor din Bucureşti, despre care au auzit multe lucruri, şi să le aduc cărţi şi reviste romîneşti. In Lituania, apar de asemenea foarte multe cărţi pentru copii, două reviste ilustrate, un ziar al pionierilor.

Ceea ce am văzut în Romînia în decursul scurtei noastre şederi, depăşeşte aşteptările noastre. Au avut dreptate pionierii romîni cînd mi-au spus, la Artek, că Republica Populară Romînă este foarte frumoasă.

La Sinaia am cunoscut mulţi copii veniţi din toate colţurile Romîniei, pentru a-şi petrece vacanţa de iarnă. Ne-am împrietenit îndată.

Mă folosesc de acest prilej pentru a transmite tuturor pionierilor şi elevilor din Romînia salutul nostru fierbinte.

SĂPTĂMÎNA

PE TEME INTERNAȚIONALE

Un pumn de pămînt de la Stalingrad

La 14 decembrie, vaporul sovietic „Lena" a părăsit portul Kaliningrad și, urmînd drumul motonavei „Obi", a pornit într-o călătorie lungă și glorioasă, spre malurile îndepărtatei și misterioasei Antarctide.

Pe bordul vasului se află diferite încărcături necesare unei astfel de călătorii. Însă cea mai neobișnuită și mai prețioasă dintre ele este o cutie de carton plină cu pămînt de la Stalingrad. Acest pămînt sfînt este păstrat ca o comoară neprețuită în cabina conducătorului-adjunct al expediției, V. Golubev. El va fi oferit în dar oamenilor de știință sovietici care au plecat în Antarctida.

La 6 decembrie, am asistat la o scenă emoționantă, care a avut loc pe aeroportul din Stalingrad. Studenții și rudele îl petreceau pe Alexandr Nikolaevici Karpov, savant geofizician, profesor la Institutul de medicină care pleca în Antarctida.

— Transmiteți, vă rog, noilor dumneavoastră prieteni de pe „Lena", un cald salut din partea locuitorilor Stalingradului! — îi spuse o studentă lui Alexandr Nikolaevici.

Apoi, emoționată, adăugă :

— Știți ce, tovarăși, eu zic să trimitem exploratorilor prin Alexandr Nikolaevici, un pumn din pămîntul Stalingradului. Să ajungă pînă în Antarctida!

Această idee fu pe placul tuturor. Alexandr Nikolaevici deschise una din lădițele de lemn în care se aflau diferite instrumente și scoase de acolo o cutie de carton. În ea erau orînduite cu grijă numeroase lentile, pe care savantul le așeză cu mare atenție în valiză, iar cutia o înmînă studenților. Ei o umplură pe loc cu pămînt...

— Iată pămîntul nostru sfînt — rosti îngîndurat Alexandr Nikolaevici, luînd cutia din mîinile studenților — Deschizi cutia, sorbi cu nesaț mirosul acestui pămînt și parcă te întîmpină Patria, cu aeru-i nespus de scump, atît de bine cunoscut. Cît e de plăcut... Simți că-ți cresc puterile... Doar acesta-i pămîntul victoriei...

...În avion, în drum spre Moscova, Alexandr Nikolaevici ne-a vorbit nouă, celorlalți pasageri, despre viitoarea activitate a grupului aerometeorologic, din care face și el parte. Ani îndelungați a lucrat el la crearea unui aparat pentru cercetarea impurităților din aer, numit coniograf. Alexandr Nikolaevici își propune, printre altele, să găsească în Antarctida ghețari care dăinuie acolo de sute de ani și care pocte mai păstrează pulbere provenită de la cometele ce au trecut în zbor pe deasupra pămîntului. Cercetarea acestei pulberi cu ajutorul coniografului, va oferi un nou material științific pentru cunoașterea universului.

Deodată, întrerupînd discuția noastră, A. N. Karpov propuse să scriem pe cutie cîteva versuri. În felul acesta, la sosirea pe aerodromul de la Vnukovo, pe capacul cutiei cu pămîntul Stalingradului se puteau citi următoarele versuri :

Cînd întîlni-veți sudice banchize.
Și, debarcînd, veți trece peste vad,
Vă fie sub picioare-n Antarctida,
Acest pămînt iubit din Stalingrad.

Slăvită, scumpă inimii și bună,
Țărîna-aceasta cît de dragă-i tuturor!
Păstrați pămîntu-acesta de pe plaiul
Ce crede-n mersul vostru-nvingător.

A doua zi, am avut prilejul să mă întîlnesc cu V. Burhanov, șeful Principalei Căi Maritime Nordice. L-am întrebat dacă știe ceva în legătură cu o cutie cu pămînt din Stalingrad.

— Cum să nu! — îmi răspunse Vasili Fedotovici. Ea se găsește pe bordul vasului „Lena". Mulțumim din toată inima stalingrădenilor care trimit acest dar neprețuit membrilor expediției.

VIKTOR URIN

În stațiile de frontieră și în porturile maritime...

Dis-de-dimineață, cei de la gara Kurgan primiră un telefon de la uzina „Uralselmaș" :

— Avem nevoie urgentă de două vagoane-platformă pentru mărfuri de export!

— Ce fel de mărfuri, unde le trimiteți? — întrebă Valentina Savenkova, locțiitorul șefului de gară.

— Utilaj agricol pentru India! — i se răspunse.

— Bine, veți primi vagoanele.

Nu de mult, uzina „Uralselmaș" din Kurgan a primit o comandă de cîteva zeci de tăvălugi înelați pentru lucrarea solului. Colectivul constructorilor de mașini a pornit cu multă însuflețire să îndeplinească această comandă. Și iată că primul lot de tăvălugi era gata și uzina se grăbea să-l expedieze.

Feroviarii din Kurgan au pregătit cu multă grijă vagoanele necesare. Căci drumul mașinilor nu va fi scurt : ele merg cu trenul vreo 3.000 de km., pînă la Odessa, de unde, apoi, vor străbate multe mile marine cu vaporul, pînă la țărmul Indiei.

Două vagoane-platformă cu lăzi mari pe care scria cu litere rusești și latinești „Republica India" pornără spre vest...

An de an, se dezvoltă legăturile economice ale Uniunii Sovietice cu alte țări.

Lemnul și cerealele din U.R.S.S. sînt vestite în lumea întreagă. Încă pe vremea vaselor cu pînze, lemnul din Rusia era cumpărat de toate țările lumii, iar cofetarii din Europa apuseană preferau făina rusească oricărei alteia. Și astăzi bogățiile cîmpiilor sovietice, ale pădurilor și ale adîncurilor găsesc cumpărători permanenți peste granițe. Mult material lemnos este exportat în Cehoslovacia, Republica Democrată Germană, Ungaria și în alte țări. În decembrie 1955, trenuri întregi de cărbune din Donbass și minereu de fier din Krivoi Rog au pornit spre Finlanda, Iugoslavia, Polonia, Cehoslovacia și Republica Democrată Germană.

Uniunea Sovietică exportă în numeroase țări combustibil, metale și materii prime pentru industrie. Dar îndeosebi mașinile-unelte, mașinile și utilajul tehnic sovietic găsesc tot mai mulți cumpărători peste granițe. Iată o listă, departe de a fi completă, de produse industriale trimise într-o singură lună — în decembrie — și de pe o singură linie ferată — de pe linia Donețului — în diferite țări din Europa și Asia. Uzina „Kirov" din Gorlovka a construit pentru Polonia combine carbonifere, haveze și ventilatoare. Uzina metalurgică „Vorošilov" a expediat în Finlanda o mare cantitate de foi de oțel. Multe încărcături au luat drumul Răsăritului. Trenuri întregi au dus în Republica Populară Chineză bancuri de rectificat, piese pentru elevatoarele de cărbuni, lanțuri de oțel pentru ancore, mașini de săpat și aparataj chimic.

În ultimul timp, feroviarii sovietici au adesea prilejul să citească pe ambalaje și pe documentele încărcăturilor nume de țări îndepărtate — India, Vietnam, Birmania, Afganistan. Spre India pleacă prin porturile Mării Negre mașini-unelte de la uzina din Minsk, combine și cultivatoare din Rostov și Taganrog, hîrtie de la combinatul din Balahna.

Nu de mult, în timp ce tovarășii N. A. Bulganin și N. S. Hrusciov vizitau șantierul de construcție al combinatului de panificație din Kabul (Afganistan), care se construiește cu ajutorul tehnicii sovietice, o uzină din orașul Stalino tocmai trimetea utilaj pentru acest combinat. Comanda de mașini a fost executată repede, iar feroviarii de pe linia Donețului au expediat-o și ei fără întîrziere.

În anul trecut, a fost expediată în China o mașină-unealtă uriașă, fabricată la uzina din Kolomna. Pentru transportul pieselor care o compun, au fost necesare 80 de vagoane.

În porturile și în stațiile de frontieră sovietice, poți fi martorul trecerii a două torente de încărcături în sensuri opuse : un torent aduce în U.R.S.S. produse străine, altul duce peste granițe mărfuri sovietice. Din Rominia și Bulgaria, sosesc concentrate de minereuri de metale colorate, ciment, fructe, tutun, vin ș.a. China populară trimite oamenilor muncii din Uniunea Sovietică wolfram, cositor, plută pentru dopuri, materii prime pentru industria pielăriei, orez, ceai, fructe citrice și soia. Din Finlanda, sosește utilaj pentru industria lemnului și hîrtiei, a celulozei și cartonului ; din Iran, produse animale și fructe ; din Suedia, mașini-unelte de foraj, utilaj industrial și electric ; din Cehoslovacia, motoare Diesel și drage refulante.

În porturile noastre, pot fi văzute cargoboturi purtînd drapelele Angliei, Franței, Greciei, Italiei, Argentinei, Norvegiei, Suediei, Canadei și altor țări. Aceste cargoboturi aduc mărfuri diferite, apoi, după ce le descarcă, își umplu magaziile cu mărfuri sovietice. Volumul acestor mărfuri e în creștere necontenită, iar pe ele citești zi de zi noi adrese — ceea ce constituie o ilustrare grăitoare a întăririi și lărgirii continue a legăturilor economice și culturale ale Uniunii Sovietice cu alte state.

E. MARTINOV

Iluziile pierdute ale unui „batiușka"

NIK. SMIRNOV-SOKOLSKI

Acum o jumătate de veac, unor actori ai teatrelor de estradă le plăcea, bătîndu-se cu pumnul în piept, să verse adesea „lacrimi cetățenești" că străinii nu cunosc bine omul rus și sînt încredințați că... el ..

Gulii mănîncă ziua toată,
Vînează purici în șalvari
Și sub răchită el așteaptă
Ca la chibrit să-i fiarbă-ndată
Apa de ceai din samovar.

S-ar crede că, în 50 de ani, aceste cuvinte s-au învechit de mult și că n-ar mai avea rost să le mai citățm. Dar... să povestim ce s-a întîmplat.

În septembrie 1955, Țara Sovietică a fost vizitată de o delegație agricolă engleză. Ea a fost însoțită de trei redactori ai ziarului englez „News Chronicle" — Barnet Sadman, James Kameron și Lawrence Isterbrook.

Întorcîndu-se în Anglia, ei și-au împărtășit destul de obiectiv impresiile în ziarul „News Chronicle". Între 7 și 11 noiembrie, Barnet Sadman a publicat în coloanele ziarului, o serie de fotografii cu explicații date de James Kameron.

Oaspeții au fotografiat tot ce-au vrut și, probabil, tot ce interesează pe cititorii gazetei lor. Au apărut scene din baletul „Cenușăreasa", reprezentații de circ, o orchestră într-un restaurant, locuința unui muncitor sovietic, un grup de copii, o ședință la o judecătorie populară, vînzători și cumpărători pe piața colhoznică, scene de la „Casa de mode" și chiar oameni rugîndu-se în biserică.

Explicațiile lui James Kameron, ce însoțesc aceste fotografii, sînt de asemenea destul de obiective și juste. N-a denaturat adevărul nici Lawrence Isterbrook care scria, în același ziar, că „realizările sovietice (în agricultură) sînt aproape de necrezut, ele fiind de asemenea natură încît orice altă țară s-ar putea mîndri cu ele".

E îmbucurător faptul că unii colaboratori ai ziarului „News Chronicle" au izbutit să vadă și să redea adevărul despre Uniunea Sovietică. Nu încape îndoială că cititorii, în marea lor majoritate, sînt recunoscători acestor colaboratori pentru informațiile lor juste. Probabil, însă, pentru unii locuitori ai Angliei, aceste relatări despre Rusia au constituit o descoperire uluitoare și, în același timp, nu prea plăcută. La sfîrșitul anului trecut, a apărut tot în ziarul „News Chronicle" un foileton al lui Lyonel Hyle, intitulat în chip misterios : „Nu mă lipsi de iluzii, batiușka".

Înțelegem foarte bine împrejurările care au dat naștere acestui foileton care începe astfel :

„Se poate ca fotografiile d-lui Barnet Sadman, care înfățișează viața Rusiei contemporane, precum și „poeziile în proză" ale d-lui James Kameron să placă multora. Pe mine personal, însă, ele mă mîhnesc".

Prin ce anume au uimit și mîhnit atît de mult pe autorul foiletonului — sau mai precis pe acei englezi de care-și bate joc din cînd în cînd autorul — informațiile obiective cu privire la viața din Uniunea Sovietică, informații numite în ironie „poezii în proză"?

Se vede că aceste „poezii în proză" tulbură „imaginea obișnuită despre ruși" deoarece „în realitate ele arată că rușii sînt oameni la fel ca și noi".

„Cînd voi merge în Rusia — scrie mister Lyonel Hyle — fie ca privirilor mele să li se înfățișeze un minunat tablou exotic: samovare, icoane, mustăcioși cu căciuli și șalvari; biserici cu cupole ca un bulb de ceapă ; cîmpuri pustii acoperite de zăpadă ; oameni dormind pe cuptoare ; rîuri acoperite cu sloiuri de gheață; troice; hoarde nenumărate de tătari încinși cu curtișiere ; bărboși sălbatici amețiți de vodcă care, clătinîndu-se și trăgîndu-se reciproc de barbă își strigă unul altuia : „batiușka!" Voi fi dezamăgit dacă nu mi se va spune așa — batiușka — și de aceea adresez asociației „Inturist" rugămintea să aibă în vedere acest lucru...".

Între altele, în foileton se spune că „americanilor ai căror dolari prezintă atîta interes pentru asociația engleză de organizare a călătoriilor turistice, le place să considere Anglia drept o țară feudală... Nu trebuie deci să-i decepționăm!"

Și autorul foiletonului propune ghizilor un îndreptar cu explicații „feudale" speciale ca, în felul acesta, turiștilor americani care vor vizita Anglia să li se pară că se află în „vechea și hîlnda" Anglie feudală.

Va fi, oare, lesnicios acest lucru? E destul de greu să convingi astăzi pe americani că Anglia este o țară feudală. Ei știu bine că Anglia feudală n-ar fi permis în nici un caz existența pe teritoriul ei, a unor baze militare străine. Din acest punct de vedere, feudalii știau să se arate dîrji.

Noi, însă — firește — nu vrem să dăm sfaturi. Este treaba d-tale să încingi sau să dezamăgești pe turiștii americani. În schimb, batiușka Lyonel Hyle, te vom dezamăgi noi pe d-ta. Vei vedea, într-adevăr, și biserici—deși în peisajul Uniunii Sovietice cupolele lor reprezintă un amănunt arhitectonic de mică importanță. Vei putea vedea și căciuli. Dar toate acestea sînt, cum am spus, simple detalii. Principalul este că dacă vei vizita Rusia, vei vedea un puternic stat industrial, înzestrat cu cea mai nouă tehnică agricolă, cu mari orașe moderne, cu bogate opere de artă — uiteașa, batiușka Lyonel Hyle. D-ta se înțelege, glumești — de aceea îngăduie-ne să glumim și noi. D-ta afirmi că „imaginile obișnuite" despre țara „sălbaticilor cu barbă", pe care le ai despre Rusia, le-ai desprins „din beletristica rusă a secolului XIX". Hai să admitem și asta!

Imaginează-ți acum că autorul acestor rînduri intenționează, de asemenea, să viziteze unele țări străine pe care el le-ar cunoaște numai din „beletristica secolului XIX", din operele marelui scriitor englez Charles Dickens, de pildă. Nu încape îndoială că de la Dickens pînă în zilele noastre a curs multă apă pe sub podurile Tamisei, că pe Insulele Britanice s-a schimbat cîte ceva și că unele lucruri esențiale au rămas neatinse.

D-ta, batiușka Lyonel Hyle, ești englez și probabil sportiv. Punem rămășag că voi găsi în Anglia și în America multe lucruri despre care au scris cu minie sau cu scăpărătoare ironie Dickens. Thackeray, Twain etc.? (Nu vreau să obosesc amintind și alte nume îndeobște cunoscute).

Facem rămășagul? Îl vei pierde, batiușka Lyonel Hyle! În capitolul ce ne interesează pe amîndoi, literatura beletristică engleză și americană a secolului XIX este, incontestabil, foarte actuală. D-ta, batiușka Lyonel Hyle, înțelegi bine acest lucru (și faptul este cît se poate de lăudabil) că beletristica rusă a veacului trecut nu mai poate sluji drept izvor de cunoaștere a Uniunii Sovietice. Dacă vă bucură sau nu schimbările petrecute în viața Rusiei și propășirea ei continuă, asta este, de bună seamă, o altă problemă.

„Rusia secolului XX — afirmi d-ta — își are întruchiparea în tractoare, stahanoviști" și, în continuare, după ce pui o virgulă, faci unele afirmații care au un puternic iz clevetitor. Asemenea procedee, departe de a fi de domeniul foiletonului, ne fac să credem că nu glumești deloc cînd îți exprimi părerile de rău că țara noastră a făcut un atît de mare progres.

Dar nu poți schimba nimic, batiușka Lyonel Hyle! Fie că-ți convine, fie că nu acest lucru, Rusia merge impetuos înainte.

În cursul unei eventuale vizite în U.R.S.S., din întreg sortimentul de „iluzii pierdute", de genul „înclinației rușilor spre sinucidere" și „al pasiunii lor pentru cvas", sortiment atît de apropiat inimii d-tale, nu-ți vom putea garanta prin „Inturist" decît dorita apelațiune la care rîvnești — aceea de „batiușka".

După cum observi, am și început să facem acest lucru!...

În Finlanda

ATANASIE POPESCU
secretar al Consiliului regional A.R.L.U.S.-Craiova

Raportul de activitate a fost prezentat de Taivo Karvanen, secretarul general al Asociației.

În perioada scursă de la ultimul său congres, Asociația și-a îndeplinit cu cinste misiunea de a răspîndi în rîndul celor mai largi pături ale populației adevărul despre Uniunea Sovietică, de a face cunoscute succesele popoarelor U.R.S.S. în construcția economică, de stat și culturală.

Pentru a înfățișa viața și realizările oamenilor sovietici, Asociația folosește forme variate — conferințe, referate, prezentarea de filme documentare și artistice sovietice, organizează expoziții etc. La cunoașterea literaturii și artei sovietice contribuie și spectacolele date de către echipele de dansuri și teatrale de amatori, create pe lîngă multe organizații de bază ale Asociației, precum și publicațiile Asociației, materialele informative și broșurile ce prezintă actualitatea tehnică, științifică și literară din U.R.S.S.

În ultimii ani, schimburile de delegații dintre Uniunea Sovietică și Finlanda au însemnat un prețios mijloc de cunoaștere reciprocă. Membrii delegațiilor de muncitori, țărani, femei, studenți ș.a. care au vizitat în acești ani Uniunea Sovietică au devenit activi propagandiști ai realității sovietice. În cadrul expunerilor inițiate de către organizațiile locale ale Asociației, ei împărtășesc poporului finlandez puternicele impresii aduse din marea țară vecină, vorbesc despre uriașele realizări ale oamenilor sovietici în construcția comunismului, despre dorința de pace și prietenie cu toate popoarele pe care o manifestă poporul sovietic.

Vizitele diferitelor delegații sovietice în orașele și satele finlandeze, întîlnirile cu scriitorii și oamenii de știință sovietici, concertele și spectacolele date în repetate rînduri de către ansamblurile artistice și soliștii sovietici, au contribuit de asemenea la întărirea sentimentelor de prietenie ale poporului finlandez față de poporul sovietic. Astfel, și în cinematografele finlandeze majoritatea filmelor — producții americane, aparțin aceluiași gen.

La invitația Asociației, am vizitat și orașul Tampere (Tammerfors). Istoricul acestui oraș începe cu 150 de ani în urmă, cînd un grup de negustori englezi au pus temeliile primelor construcții. În galeriile muzeului de artă din acest oraș am putut admira lucrările lui Aaltonen Wäinö — laureat al Premiului internațional Stalin „Pentru întărirea păcii între popoare", lucrările lui Halonen Fekka ș.a.

La Tampere se află muzeul „Lenin", amenajat în clădirea în care a avut loc, în anul 1906, istorica întîlnire dintre Lenin și Stalin. Cu un sentiment de puternică emoție am pășit pe ușa acestei clădiri. Într-o încăpere este păstrată mobila camerei în care a locuit Lenin în perioada cînd se afla în Finlanda. Încăperea impresionează prin simplitatea obiectelor, ce amintesc vizitatorului modestia marelui conducător al Revoluției din Octombrie. La masa aflată aici a scris Lenin geniala lucrare „Statul și revoluția".

Zilele petrecute în Finlanda mi-au întărit convingerea că poporul nostru are în această țară nenumărați prieteni. În sălile Congresului, la hotelul unde am locuit, în întreprinderile și instituțiile vizitate, am întîlnit mulți oameni care mi-au vorbit cu dragoste despre poporul romîn. Terttu Flinkman, o tînără delegată la Congres, mi s-a adresat cu cuvintele : „Pace și prietenie", pe care le-a învățat în neuitatele zile ale Festivalului tineretului și studenților de la București. Ca și Terttu Flinkman, Kaija Koivula, studentă în anul II la facultatea de științe sociale mi-a vorbit cu drag de timpul petrecut în patria noastră, de cîntecele și dansurile populare romînești.

Viața și realizările poporului nostru sînt cunoscute și multor finlandezi care n-au avut prilejul să viziteze Romînia, dar care se bucură sincer de succesele dobîndite de țara noastră și de celelalte țări de democrație populară în construcția pașnică a noii orînduiri socialiste.

M-am întors din călătoria făcută în Finlanda cu convingerea că acest popor harnic și ospitalier dorește sincer pacea, că militează cu perseverență pentru prietenie și relații strînse cu Uniunea Sovietică, cu toate țările din puternicul lagăr al păcii și socialismului.

Burns, timbre și tradiții

D. ZASLAVSKI

Printre școlarii englezi, ca și printre școlarii din toate țările, există pasionați colecționari de timbre. De aceea se prea poate ca, într-o familie engleză sau, mai precis — scoțiană să aibă loc un asemenea dialog :

— Tată, cine este înfățișat pe acest timbru rusesc?

— Robert Burns.

— De ce? Au oare și rușii un Robert Burns?

— Nu, acesta este renumitul nostru poet, Robert Burns.

— Dar de ce, tată, Burns al nostru este înfățișat pe o marcă străină?

— Pentru că, Johny, toate popoarele civilizate din lume se pregătesc cu însuflețire în vederea sărbătoririi a 200 de ani de la nașterea marelui poet scoțian.

— Dar la noi de ce nu există timbre cu portretul lui Burns?

— Pentru că la noi nu se poate.

— De ce nu se poate?

— Tradiția interzice.

— De ce tradiția?...

— Scumpul meu fiu, te rog să nu faci abuz de acest „de ce?" — am spus că nu se poate, nu se poate. Ministrul Poștelor și Telegrafului — Hill — afirmă că acest lucru este împotriva tradiției. Pe timbre pot fi înfățișați numai monarhi și persoane marcante. Iar Robert Burns nu este decît poet.

— De ce Burns nu este o persoană marcantă de vreme ce popoarele din lumea întreagă îl cinstesc?

— Scumpul meu fiu, m-ai plictisit cu acest „de ce?" al tău. O să iau cureaua și o să-ți demonstrez de ce.

— Tată, nu-i pedagogic!

— În schimb e tradițional.

Această imaginară convorbire — și totuși verosimilă — are la bază o altă convorbire absolut reală, dar de necrezut. În rolul fiului în uniformă de școlar apare onorabilul membru al Camerei Comunelor, sir Thomas Moore (scoțian). În rolul tatălui apare onorabilul doctor Hill, adică însuși ministrul Poștelor și Telegrafului.

Lăsînd la o parte toate aceste formule de politețe, redăm dialogul în formă prescurtată :

Sir T. Moore întreabă dacă cu prilejul aniversării a 200 de ani de la nașterea lui Burns nu se pot emite timbre înfățișînd portretul acestuia.

La această interpelare, doctorul Hill răspunde la fel cum a răspuns la o întrebare identică pusă de un alt membru al Camerei — Hector Hughes : nu se poate, tradiția se împotrivește.

Sir T. Moore : „Își dă seama oare prea onorabilul meu prieten că prin răspunsul său dezamăgește milioane de admiratori ai lui Burns din țara noastră? N-ar putea avea el oare alte idei mult mai strălucite în această problemă?"

„Prea onorabilul prieten" răspunde că nu are nici o altă idee mai strălucită. Nu se poate — nu se poate...

Mister Hector Hughes l-a rugat, totuși, să explice de ce nu se poate.

Ministrul Poștelor, mister Hill, i-a răspuns :

„În țara noastră există o tradiție potrivit căreia timbrele noastre pot înfățișa decît chipurile monarhilor și, eu socot, că la această tradiție nu-i recomandabil să renunțăm".

La rîndul său, un al treilea membru al Camerei, mister Emery Hughes, întreabă dacă în vederea comemorării lui Burns în loc de portretul său nu pot fi reproduse pe timbre unele versuri ale lui despre conservatorii englezi.

La această întrebare, „prea onorabilul prieten" n-a binevoit să răspundă.

Aceasta este o introducere la apropiata aniversare a 200 de ani de la nașterea renumitului poet al poporului scoțian. Trebuie să ne întoarcem acum la imaginarul nostru elev Johny și la tatăl său. Ei pot continua convorbirea care a fost întreruptă în Camera Comunelor.

— Tată, ce înseamnă tradiție?

— Tradiție, Johny, este un obicei vechi mult prețuit.

— Dar dacă acest obicei prețuit nu este deloc vrednic de a fi prețuit, poate fi el încălcat?

— Nu se poate, Johny. Tradițiile engleze sînt sfinte!

— Atunci de ce, tată, am citit în ziar că conservatorii au schimbat tradiționala politică externă de independență a Angliei?

— Acest lucru, Johny, nu te privește pe tine. Au trebuit s-o schimbe și au schimbat-o. Și, de altfel, îți repet că m-ai plictisit cu acest „de ce?" al tău. Întreabă cureaua mea, ea îți va răspunde după tradiție.

— Stimate tată, nu e oare timpul să renunți la această tradiție a curelei?... Dar ce versuri ale lui Burns despre conservatorii englezi a avut în vedere sir Hughes? Nu-i oare vorba despre epigrama consacrată unuia din strămoșii conservatorilor contemporani :

Din neam vestit, de baștină,
El are faimă rea :
Așa se-neacă-n mlaștină
Și-o antică șosea.

„VEAC NOU", organ al Consiliului General A.R.L.U.S. Apare săptămînal. Redacția și administrația str. Ion Ghica 5—7. Telefon 3.03.10. Tiparul : Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin". Piața Scînteii, București.
ABONAMENTE pe 3 luni, 3 lei ; pe 6 luni, 6 lei ; pe 1 an, 12 lei. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale, prin factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții STAS — 3452 — 52